

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ — ΜΑΪΟΣ 1893. — ΤΕΥΧΟΣ Β'.

ΑΓΑΥΗ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ

Αι άγαυαι είνε φυτά τῶν θερμότερων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς (τῆς Περουβίας, τοῦ Μεξικοῦ) ὑπαγόμενα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀμαρυλλιδοειδῶν. Τὸ γένος τῶν άγαυῶν περιλαμβάνει πλέον τῶν ἑκατῶν εἰδῶν, ὧν πλεῖστα ἀπὸ πολλοῦ καλλιεργοῦνται εἰς τὰ εὐκραέστερα μέρη τῆς Εὐρώπης, τινὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν. Ἄν καὶ διαρκέστατα καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὀγκωδέστατα εἶνε οὐχ ἥττον φυτά ποώδη καὶ ἐνίοτε γιγάντεια. Καὶ πράγματι τινὲς τῶν άγαυῶν εἶνε τόσοσ μεγάλα ὥστε ἐν μόνον φύλλον των ἀποτελεῖ φορτίον ὀλόκληρον, ὁ σκῆπος δὲ ἢ ἀνθοφόρος καυλὸς των ἀναπτυσσόμενος μετὰ μεγίστης ταχύτητος (ἐντὸς μηνὸς λαμβάνει ὕψος 8—10 μέτρων) ἔχει συνήθως διάμετρον 20—25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ὁμοιάζει πρὸς γιγάντειον ἀσπάραγον. Μετὰ τὴν ἀνθηαὶν ὁ παμμέγιστος οὐκος καυλὸς ἀποξηραίνεται, συναποξηρανομένου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τοῦ φέροντος αὐτὸν φυτοῦ, ὅπερ ἐντούτοις ἀναδίδει πληθὺν παραφυάδων ἀναπτυσσομένων ταχύτατα καὶ ἀντικαθιστωσῶν τὴν μητέρα.

Ἡ συνήθως παρ' ἡμῖν ἀπαντωμένη άγαυή εἶνε ἢ καθ' ἅπασαν τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καλλιεργουμένη Ἀγαυή ἢ ἀμερικανική (Agave americana), ἣν κοινῶς καλοῦμεν ἀθάνατον, ἐνίοτε δὲ, πλὴν ἐσφαλμένως, καὶ ἀλόην.

Χάριν τῆς εὐχεροῦς πολλαπλασιασείως του, τῆς μεγάλης του

άντοχῆς καὶ εἰς τὰ ξηρότερα καὶ ἀγονώτερα ἐδάφη καὶ τῆς πληθύος τῶν αἰχμηροτάτων ἀκανθῶν δι' ὧν εἶνε ὠπλισμένα τὰ γλαυκὰ, πᾶχεία καὶ μακρὰ φύλλα τοῦ, τὸ φυτὸν ταῦτο χρησιμοποιοῖται πανταχοῦ πρὸς κατάρτισιν αἱμασιῶν.

Εἰς γόνιμα ἐδάφη καὶ θερμὰ κλίματα ἢ ἀγαυή αὕτη ἀναπτύσσεται ταχύτατα καὶ πολλαπλασιάζεται ἐπ' ἀπειρον ἀναδίδουσα πληθὺν παραφυάδων.

Τὰ φύλλα τῆς ἀμερικανικῆς ἀγαυῆς ἔχουσι συνήθως μῆκος δύο περίπου μέτρων, πλάτος (περὶ τὸ μέσον αὐτῶν) 20—25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πᾶχος 10 ὡς ἔγγιστα ἑκατοστῶν. Ταῦτα περιβάλλονται ὑπὸ ξυλωδῶν ἀκανθῶν ἐν εἴδει ἀγκίστρων καὶ καταλήγουσιν εἰς ὀξύτατον καὶ στερεώτατον μέλαν ἀκόντιον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ προξενήσῃ θανασίμους πληγὰς. Ὁ ἱστός τῶν φύλλων τούτων σύγκειται ἐξ ἀφθόνου σαρκώδους οὐσίας (κυτταρώδους ἱστοῦ) καὶ πολλῶν μακροτάτων καὶ στερεωτάτων λευκῶν κλωστικῶν ἰνῶν γνωστῶν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *φυτικὴ μέταξα* (*vegetable silk*). ἐκ τῶν ἰνῶν τούτων ἐν Ἀμερικῇ κατασκευάζουσιν ἰσχυρότατα καὶ ἐλαφρότατα σχοινία καὶ ψάθας, εἰς τινὰ δὲ μέρη παρ' ἡμῖν χονδρὰ ὑφάσματα καὶ ἄλλα χειροτεχνήματα (Κεφαλληνία). Ὁ Ναυδίνος λέγει ὅτι ὁ χυμὸς τῶν φύλλων τῆς ἀμερικανικῆς ἀγαυῆς, ὅστις εἶνε σαπωνώδης, θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πλύσιν τῶν ὑφασμάτων καὶ ἰδίως τῶν μεταξωτῶν.

Ἐν Μεξικῷ ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἀνθίσιν ἀφθόνως παρεχομένου χυμοῦ τοῦ φυτοῦ τούτου κατασκευάζουσι πνευματώδες ποτὸν καλούμενον *pulque*, τοῦ ὁποῦ γίνεταί γενικὴ χρῆσις ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εὐθὺς ὡς ὁ ἀνθοφόρος καυλὸς τῆς ἀγαυῆς ἀρχίσῃ νὰ ἐξέρχεται μεταξὺ τῶν φύλλων ἀποκόπτεται, ὁ δὲ ἀφθόνως ἀνερχόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην χυμὸς συλλεγόμενος τετράκις ἢ πεντάκις τῆς ἡμέρας καθ' ἅπασαν τὴν περιόδον τῆς ἀνθίσσεως τίθεται εἰς βυτία ἐνθα ὑφίσταται τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν.

Λέγεται ὅτι ἀγαυή φυομένη εἰς γόνιμον ἔδαφος δύναται νὰ ἀποδώσῃ μέχρι δύο χιλιάδων χιλιογράμμων χυμοῦ, ὅστις ἐν

Μεξικῷ πίνεταί καὶ πρὸ τῆς ζυμώσεως ἀναμιγνυόμενος μετὰ ὕδατος. Ὁ χυμὸς οὗτος ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασκευαζόμενον πνευματώδες ποτὸν ἔχει ὄσμὴν οὐχὶ λίαν εὐάρεστον καὶ ἦν δυσκόλως συνηθίζουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι.

Ὁ περατώσας τὴν βλάστησιν τοῦ καὶ ἀποξηρανθεὶς σκῆπος ἢ ἀνθοφόρος καυλὸς τῆς ἀγαυῆς ἐνεκα τῆς σπογγώδους συστάσεως αὐτοῦ σχιζόμενος κατὰ μῆκος εἰς λεπτὰ τμήματα, χρησιμεύει ἀντὶ φελλοῦ πρὸς ἐπένδυσιν τῶν κιβωτίων ἐντομολογικῶν συλλογῶν.

Τὸ χρησιμώτατον τοῦτο φυτὸν καλλιεργεῖται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας, οὐδεμιᾶς ἰδιαίτερας περιποιήσεως ἢ προφυλάξεως ἔχον ἀνάγκην ἐπ' ὅσον τὸ κλίμα δὲν εἶνε πολὺ ψυχρότερον τοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡδὴ εἰς πάντα σχεδὸν τὰ διαμερίσματα τῆς Ἑλλάδος ἀπαντᾶται σχεδὸν αὐτοφυόμενον, θαυμάζει δέ τις βλέπων αὐτὸ πολλάκις ὑπὸ τὸ ξηρότατον κλίμα τῶν Ἀθηνῶν φυόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ἐντὸς γαστρῶν τεθειμένων ἐπὶ θυρῶν ἢ στηλῶν, ἐνθα δὲν λαμβάνει ἄλλην περιποίησιν ἢ ὑγρασίαν πλὴν τῆς ἀνωθεν χορηγούμενης, ἣν παρέχει ὁ ἡμέτερος οὐρανὸς τόσον μεμετρημένως.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀγαυή, καὶ ἰδίως ἡ ποικιλία αὐτῆς ἡ φέρουσα φύλλα μετὰ γραμμῶν κιτρίνων (ἡ ποικιλία *φυλλος*), εἶνε καὶ φυτὸν λίαν καλλωπιστικὸν ὅταν χρησιμοποιοῖται καταλλήλως.

Ἐτερον εἶδος ἀγαυῆς ἀπαντωμένης παρ' ἡμῖν εἶνε ἡ *μεξικανικὴ* ἢ ἡ *σαλμιανῆ* (*A. mexicana* ἢ *salmiana*). Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ μεγαλειτέρα καὶ κοσμητικώτερα τῶν ἀγαυῶν. Ἐχει φύλλα βαθέως πράσινα, μεγαλήτερα, πλατύτερα καὶ παχύτερα τῶν τῆς ἀμερικανικῆς, ἀνάπτυξιν δὲ βραδυτέραν ταύτης· εἰς γόνιμα ἐδάφη φέρει σκῆπον (ἀνθοφόρον καυλόν) διαμέτρου κορμοῦ ἀνθρώπου, προξενεῖ δὲ ἀρίστην ἐντύπωσιν φυτευομένη ἀπομεμονώμένως εἰς τὸ κέντρον ἢ τὰ ἄκρα χλοεροῦ πάπητος.

ΣΥΓΧΙΣΙΣ ΤΩΝ ΚΗΛΙΔΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΚΑΡΙΑΣΕΩΣ

Ἐκ πλείστων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπεστάλησαν ἡμῖν φύλλα ἀμπέλων προσβεβλημένα ὑπὸ τῆς ἀκαριάσεως καὶ αἰ κηλίδες ἐξελήφθησαν ὡς περονοσπορικαί.

Τὴν αὐτὴν κακὴν διάγνωσιν τῶν κτηματιῶν παρατηρήσαμεν καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον περιοδείαν μας. Εἰς πάντα τὰ σταφιδοφόρα διαμερίσματα ἔνθα μετέβημεν οἱ κτηματῖαι ἔντρομοι μᾶς ἐπαρουσίαζον φύλλα σταφιδάμπέλων ἀκαριῶντα, τὰ ὅποια εἶχον ἐκλάβει ὡς περονοσποριῶντα. Ἡ σύγκρισις τῶν συμπτωμάτων τῶν δύο τούτων ἀσθενειῶν τῆς ἀμπέλου συμβαίνει πανταχοῦ, ἂν καὶ διὰ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως εὐκόλως δύναται τις νὰ διακρίνη τὴν ἀκαρίασιν ἀπὸ τοῦ περονοσπόρου.

Ἡ ἀκαρίασις, περὶ ἧς λεπτομερῶς ἀνεφέραμεν ἄλλοτε («Ἑλληνικὴ Γεωργία» 1892, σελ. 283), εἶνε ἀσθένεια τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου προκαλουμένη ὑπὸ τῶν κεντημάτων μικροσκοπικῆς ἀράχνης (ἀκάρεος), ἣτις καλεῖται φυτοκόπτης τῆς ἀμπέλου (*Phytocoptes vitis*). Τὴν ἀσθένειαν ταύτην οἱ Γάλλοι κοινῶς καλοῦσιν ἐρίνωσιν (*Erinose*), εἶνε δὲ κοινοτάτη ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ ἔνθα καλλιεργεῖται ἡ ἀμπελος.—δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμπέλων ἔνθα κατ' ἔτος νὰ μὴ εὐρίσκωνται φύλλα ἀκαριῶντα.

Ὡς ἔγραφον καὶ πέρυσι ὁ ἐπιμελὴς ἀμπειουργὸς εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνοιξέως ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὸν ἀμπέλωνα αὐτοῦ θὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας πολλῶν φύλλων—καὶ ἰδίως τῶν παλαιοτέρων—φλυκταίνας (φουσκάλιδες ἢ, ὡς οἱ ἡμέτεροι ἀμπειουργοὶ ἀποκαλοῦσιν αὐτάς, καροῦλες) διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχημάτων, συνήθως ὁμῶς σχήματος ὑποστρογγύλου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αἱ φλυκταίνας αὗται ὀλίγον μόνον ἐξέχουσι τῆς λοιπῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ φύλλου καὶ διατηροῦσι τὸ φυσικὸν χρῶμα τούτου. Καθ' ὅσον ὁμῶς ἡ βλάστησις προχωρεῖ καὶ τὸ προσβεβλημένον φύλλον μεγαθύ-

νεταί, κατὰ τοσοῦτον ἡ ἐξοίδησις (τὸ φούσκωμα) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ταύτης αὐξάνει καὶ τὸ χρῶμα τῆς φλυκταίνας γίνεται βαθύτερον πράσινον. Ἀναστρέφοντες τὸ φύλλον παρατηροῦμεν ὅτι τὰ προσβεβλημένα αὐτοῦ μέρη, δηλαδὴ ἀκριβῶς τὰ ἀντιθέτως τῶν φλυκταίνων σημεῖα, εἶνε κοῖλα καὶ καλύπτονται ὑπὸ παχέος χνοῦς (χνοῦδου) εὐχερῶς διακρινομένου καὶ διὰ τῆς ὀράσεως καὶ διὰ τῆς ἀφῆς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ χνοῦς οὗτος εἶνε εἰς μὲν τὰς λευκοσταφύλους ἀμπέλους λευκός εἰς δὲ τὰς μελανοσταφύλους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον μελιζαίης, καθ' ὅσον δὲ τὸ φύλλον αὐξάνει καὶ τὸ χρῶμα τοῦ χνοῦς μεταβάλλεται ἀπὸ λευκοῦ εἰς βαθύ κεραμόχρουν (καυελλί). Εἶνε δὲ ὁ ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ φύλλου παρουσιαζόμενος παχὺς χνοῦς ἄριστον σημεῖον πρὸς εὐχερῆ διάκρισιν τῆς νόσου ταύτης ἀπὸ τοῦ περονοσπόρου, οὗτινος αἱ κηλίδες δὲν εἶνε κοῖλαι καὶ φέρουσιν ἐξάνθησιν πάντοτε κατὰ λευκὸν ὁμοιάζουσαν πρὸς ἐναποτεθειμένην κόνιν σακχάρου: ἡ ἐξάνθησις αὕτη ταχέως ἐξαλείφεται ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν, τὸ δὲ μέρος ὅπερ κατεῖχεν ἀποξηραίνεται καὶ οὕτω παρουσιάζει κηλίδα ἐν εἰδει καύματος. Αἱ κηλίδες τοῦ περονοσπόρου οὐδέποτε εἶνε κοῖλαι εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ φύλλου καὶ φλυκταίνωδεις εἰς τὴν ἄνω ὡς αἱ τῆς ἀκαριάσεως.

Ἡ ἀκαρίασις παρουσιάζεται σπανιώτερον καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν ὡς καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν μούρων τῆς ἀμπέλου, εἶνε δὲ νόσος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀβλαβής. Παρακωλύεται εὐχερῶς ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς διὰ τῶν ἐπανειλημμένων θειώσεων ἢ τῶν ἐπιπάσεων δι' οἰασδήποτε λεπτῆς κόνεως. Τούτου δ' ἕνεκα βλέπομεν αὐτὴν αὐξάνουσαν μὲν πρὸ τῆς θειώσεως ἐλαττουμένην δὲ ἢ καὶ ἐξαλειφομένην μετὰ ταύτην.

Πλὴν τῶν μέσων, ἅτινα ἄλλοτε ἀνεφέραμεν (σελ. 286 τῆς «Ἑλληνικῆς Γεωργίας» παρελθόντος ἔτους) πρὸς καταπολέμησιν τῆς σπανιώτατα ἄλλως τε ἐπιβλαβοῦς ταύτης νόσου ὁ Malègue λέγει ὅτι ἐδοκίμασεν ἐπιτυχῶς καὶ τὴν μετὰ τὸν

κλάδον ζεμάτισιν τῶν βραχιόνων τῆς ἀμπέλου διὰ θερμοῦ ὕδατος.

Ἐν τούτοις φρονοῦμεν ὅτι ἔνεκα τῆς ἀβλαβείας τῆς νόσου ταύτης δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰδικὴ κατ' αὐτῆς, θεραπεία, ἀφ' οὗ μάλιστα ἢ τακτικῶς γινομένη θείωσις περιστελλεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς.

Π. Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Τὴν ἱστορίαν τῆς καταγωγῆς τοῦ σίτου καλύπτει σκότος βαθύ. Πολλὰ μυθώδεις διηγήσεις ὑπάρχουσι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ὁ σῖτος κατάγεται ἔκ τινος ἀγρίου φυτοῦ, οἱ δὲ ὅτι φύεται αὐτομάτως ἐν τισὶ χώραις.

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης νομίζει ὅτι ὁ σῖτος προέρχεται ἐκ Παλαιστίνης, —μεταξὺ τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εὐφράτου— ὁ Κανδάλ λέγει τὰ αὐτά.

Ὅπως δῆποτε, ἐὰν αἱ ἔρευναι τῶν ἐπιστημόνων δὲν δύνανται νὰ ὀρίσωσιν ἀκριβῶς τὴν καταγωγὴν τοῦ σίτου, ἢ καλλιέργεια ὁμῶς αὐτοῦ εἶνε βεβαίως ἀρχαιοτάτη. Εἰς τοὺς σαρκοφάγους τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, εὐρέθησαν κόκκοι σίτου ἄριστα διατετηρημένοι. Εἰς τινὰς ἐλβετικὰς λίμνας εὐρίσκονται ὡσαύτως τοιοῦτοι τεθαμμένοι ἐν τῇ ἰλύϊ ἢ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐρειπίοις τοῖς εὐρισκομένοις εἰς τὰς λίμνας ταύτας.

Εἰς τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν δὲν εὐρίσκονται ἀπεικονισμένοι στάχυες ὅμοιοι τῶν ἡμετέρων, δὲν ἀπαντῶμεν ἀρχαῖα μετὰλλια παριστῶντα δράγματα σίτου.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐκαλλιεργουν ἰδιαιτέρως τὴν ζείαν οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὴν κριθήν. Τοῦτο

εἶνε λίαν ἀμφισβητήσιμον, καθότι πάντοτε προτιμᾶται ἢ καλλιέργεια τῶν καλλιτέρων εἰδῶν.

Ἐπάρχει λοιπὸν ἀβεβαιότης περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ σίτου, ἢ δὲ καλλιέργεια αὐτοῦ ἤγαγεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ φυτόν τοῦτο παρήχθη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου οὐχὶ διὰ τῆς νοσογονίας, ἀλλὰ διὰ τῆς συνεχοῦς διαλογῆς.

Ὁ κ. Λεκλέρκ εἰς τὸ γεωργικὸν αὐτοῦ Ἐγχειρίδιον λέγει ὅτι ὁ σῖτος φαίνεται παραγόμενος ἐκ τοῦ *Aegilops* καὶ ὅτι ὁ κ. Lalarié, ἀρχαῖος καθηγητῆς τῆς βοτανικῆς ἐν Βορδῶ, κατὰ τινὰ περιήγησιν τοῦ ἐν Σικελίᾳ συνέλεξε κόκκους τοῦ ὠειδοῦς *Aegilops* (*Aegilops onata*) οὓς ἔσπειρεν ἐν καταλλήλῳ ἐδάφει· μετὰ τινῶν δ' ἐτῶν καλλιέργειαν ἐπέτυχε σῖτον ὠραιότητας ποιότητος. Δὲν εἶνε τοῦτο εἶδος τι διαλογῆς συνεχοῦς ὑπὲρ ἧς κλίνουσι θεωρητικοὶ τινες ἀπλήστως τείνοντες πρὸς τὰ νέα φαινόμενα;

Ἄλλ' ἢ βεβαίωσις αὕτη τοῦ κ. Λεκλέρκ εἶνε πεπλανημένη, αἱ δὲ καλλίτεραι ἀποδείξεις ἃς δύναται τις νὰ προβάλλῃ εἶνε αἱ ἐνδιαφέρουσαι μελέται αἱ γινόμεναι ὑπὸ τῶν κυρίων Γορδῶν καὶ Λουδοβίκου Βιλμορέν, μελέται ἀποδεικνύουσαι ὅτι ἐὰν ἡ γονιμοποίησις τοῦ *Aegilops* διὰ τῆς γύρεος τοῦ σίτου εἶνε δυνατὴ, οὐδόλως ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἐκ τοῦ πρώτου θὰ παραχθῇ ποτὲ ὁ δεύτερος.

Ἀπὸ τῶν μᾶλλον παρωχημένων χρόνων ὁ σῖτος οὐδόλως μετεβλήθη, μεθ' ὅλους τοὺς διαφόρους τρόπους καλλιέργειας ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὑπεβλήθη. Ἡὔξησεν ὁ ὄγκος τῶν κόκκων αὐτοῦ, ἐπλάσθησαν ποικιλίαι, ἀλλὰ τὸ φυτόν δὲν παρεξέκλινε τοῦ ἀρχικοῦ τύπου. Ἐν τοῖς ὑπογείοις τῶν Φαραώνων, ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῆς Πομπηίας καὶ τοῦ Ἡρακλείου, εὐρέθησαν ποικιλίαι σίτων περίπου ὁμοίων τοῖς ἡμετέροις. Τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου ἦτο νὰ ἐκλέξῃ τὴν καλλιτέραν πρὸς καλλιέργειαν ποικιλίαν, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, οὐδέποτε ὁμῶς νὰ τὰς τροποποιήσῃ κατὰ τὴν κατασκευὴν. Ἡ ἐργασία δὲ αὕτη ἐξηγεῖται, δὲν μένει ἐν τῇ σκοτίᾳ ὡς ἡ δημιουργία τοῦ παντός.

(Ἐκ τοῦ Journal d' Agriculture).

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΑΜΕΛΓΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Ο καθηγητής Babcock του ἐν Wisconsin γεωργικοῦ σταθμοῦ ἐξετέλεσε πειράματα σκοπὸν ἔχοντα νὰ καθορίσωσι τὴν ἐπίδρασιν τοῦ τρόπου τοῦ ἀμελγματος ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος.

Ἐν δυοῖς δοκιμαῖς, ὧν ἐκάστη διήρκεσε μίαν ἐβδομάδα, ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ βουκόλος Α, ἐπετύγχανε πάντοτε περισσότερον καὶ πλουσιώτερον γάλα ἢ ὁ βουκόλος Β. Ἡ αὐτὴ ἀγελάς, ἀμελγομένη διαδοχικῶς παρ' αὐτῶν παρείχεν 1 % βουτύρου περισσότερον ὅταν τὴν ἤμελγεν ὁ Α. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος, ὁ Α, ἐπετύγχανε περίπου ἕξ οὐγκίας βουτύρου περισσότερον ἢ ὅσον ὁ Β. ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγελάδος.

Ἐδοκιμάσθησαν τέσσαρες ἀγελάδες πρὸς συγκριτικὴν δοκιμὴν ἀμελχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Α, παρέσχον 26,2 λίτρας ἀφρογάλακτος, ἐνῶ ἀμελχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Β, ἀπέδωκαν μόνον 21,8 λίτρας, ἤτοι πρᾶκυψε διαφορά 4,4 λιτρῶν ἀφρογάλακτος, ἀναποκρινομένου πρὸς 5 λίτρας ἐμπορευσίμου βουτύρου—ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐπῆλθε διαφορά 20 τοῖς %.

Ἡ δοκιμὴ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Β, δὲν ἤμελγεν ἅπαν τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος εἰμὴ κατ' ἐπιφάνειαν· κατεδείχθη δὲ ἀναμφισβητήτως ὅτι ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ βουκόλου ἐπιδρᾷ μεγάλως ἐπὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος. Κατὰ τοὺς σημειωθέντας ἀνωτέρω ἀριθμούς, ὑπελογίσθη ὅτι, ὁ βουκόλος Α, ἀπέφερε 500 φράγκα πλείοτερον ἢ ὁ Β, κατ' ἔτος.

Γεωπόνος τις προσεκτικώτατος ἐβεβαιώθη ὅτι ὁσάκις ἐκωλύετο νὰ ἐπιστατήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἀμελγμα, αἱ ἀγελάδες τοῦ ἔδιδον ἀξιοσημειώτως ὀλιγώτερον γάλα.

Ἄν καὶ δὲν ἦνε εἰσέτι γνωστὸς ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐκκρίσεως τοῦ γάλακτος, ἐβεβαιώθη ἐν τούτοις ὅτι αἱ καλαὶ περιποιήσεις, ἢ κανονικότης ἐν ταῖς

ὥραις τοῦ ἀμελγματος, ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλισθῆται ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ζῴου ἐπιδρᾷ μεγάλως τὸσον ἐπὶ τῆς ποσότητος τοῦ παραγομένου γάλακτος ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ποιότητος. Ἐν περιλήψει, ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη δοκιμὴ ἔφερεν ἐκ νέου εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι ἡ γαλακτοφόρος ἀγελάς πληροῖται πλουσιοπαρόχως τὰς περιποιήσεις ὧν γίνεται ἀντικείμενον.

(Ἐκ τῆς Agriculture Rationnelle)

ΠΕΡΙ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΚΟΥΑΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 4)16 Μαΐου 1893.

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἡ βασιλικὴ ἐλληνικὴ κυβέρνησις εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἀναθέσῃ τὴν ἐντολὴν ὅπως διαδώσω παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἀμπελοργοῖς τὰ ἐν χρήσει ἐν Γαλλίᾳ μέσα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ περονοσπόρου τῆς ἀμπέλου. Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριε Ὑπουργέ, ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐκθέσεως, νὰ ἐκφράσω Ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου ἐπὶ τῇ προσγενομένη μοι ταύτῃ τιμῇ. Ὡς πατριώτης Γάλλος καὶ πολίτης ἔθνους φίλου τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξα εὐτυχῆς ἐκτελέσας πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν τὴν πρὸ μικροῦ περαιωθεῖσαν τόσῳ ἐνδιαφερόσαν περιοδείαν ἀνά τοὺς ὠραίους ἐλληνικοὺς ἀμπελῶνας, μὴ ἀμφισβᾶλλετε δὲ ὅτι πᾶσαι αἱ ἐμαὶ προσπάθειαι καὶ αἱ πολλαὶ πληροφορίες ἃς ἠδυνήθην νὰ συλλέξω κατὰ τὴν ταχέϊαν ταύτην περιοδείαν θὰ τείνωσι τοῦ λοιποῦ εἰς ἀμοιβαίαν ὠφέλειαν τῶν συμφερόντων τῶν δύο ἔθνῶν.

Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου Π. Γ. Γενναδίου, τοῦ ἐπιστήμονος γεωπόνου, ὅστις διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ κατέστη διασημότης ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἰδιαιτάτα δὲ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ τὸν ὅποιον ὀφείλω ὡσχύτως νὰ εὐχαριστήσω

ἐπὶ τῇ τελείᾳ καὶ πολυτίμῳ συνδρομῇ ἦν μοι παρέσχε κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς δοθείσης μοι ἐντολῆς, ἐπισκέφθην τὸ Ἀργιον, τὰς Πάτρας, τὰ Λεχαινά, τὰ Καβάσυλλα, τὴν Γαστούνην, τὸν Πύργον, τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν Πύλον, τὰς Καλάμας, τὸ Νησίον, τὴν Κορώνην, τὴν Ζάκυνθον, τὸ Ἀργοστόλιον, τὸ Ληξούριον, τὸ Μεσολόγγιον. Πανταχοῦ ἐτύχομεν λαμπρᾶς ὑποδοχῆς. ἤλθομεν εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν κατοίκων καὶ παρέσχομεν αὐτοῖς πάσας τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελεσθησομένης θεραπείας. Εἶτα δὲ ἐπισκέφθημεν τὰς ἀμπέλους.

Οὐδαμοῦ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν παρουσίαν τοῦ περονοσπόρου· δέον ὁμῶς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ σχετικῶς ψυχρὰ θερμοκρασία, ἡ ἐπισκῆψασα ἐκτάκτως ἐν Ἑλλάδι, ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε δυσμενῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παρασίτου. Οἱ ἀναγκαῖοι ὄροι πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ περονοσπόρου, πρὸς βλάστησιν τῶν σπόρων τοῦ μύκητος, εἰσὶν ὑγρασία μετὰ θερμότητος.

Ποῦ καὶ ποῦ διεκρίνομεν ἔχνη ἀνθρακος (Sphaeceloma ampelina) ἐπὶ τῶν ὑγρῶν μερῶν καί τινων κλημάτων, ὡς τῆς σουλτανίνας, ἰδιαζόντως ἐπιρρεπῶν εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ μύκητος τούτου. Πολλοὶ τῶν ἰδιοκτητῶν ὑπέβαλον εἰς τὴν ἡμετέραν ἐξέτασιν φύλλα προσβεβλημένα ὑπὸ ἀκάρους (Phytocoptes vitis), τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἔχουσι μὲν σπουδαιότητα, ἀλλὰ συγχέονται πολλάκις κατὰ τὰς πρώτας αὐτῶν ἐκδηλώσεις μετὰ τῶν τοῦ περονοσπόρου, ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἦνε ἐξησκημένος εἰς τὴν ἐπὶ τῶν φύλλων σύγκρισιν τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων. Εὐκόλον εἶνε ἐν τούτοις νὰ διακριθῇ ἡ ἀκαρίασις, ἣτις προέρχεται ἐκ τοῦ νύγματος τοῦ φυτοκόπτου, ἀπὸ τῆς παθῆσεως τοῦ περονοσπόρου. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ φύλλον ἐξοιδαίνεται κατὰ τὴν ἄνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν αἱ δὲ κοιλότητες τῆς κάτω ἐπιφάνειας καλύπτονται ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος τριχῶν, αἵτινες μεταλλάσσουσιν ἀπὸ τοῦ ἀμαυροῦ λευκοῦ εἰς τὸ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυρρόν. Τὸ περονόσπορον ἀναπτύσσεται ἐφ' ὄλων τῶν πρασίνων μερῶν τοῦ φυτοῦ

(βλαστῶν, φύλλων, ἐλίκων καὶ καρπῶν). Τῆς περονοσποριώσεως ἀμπέλου τὰ φύλλα δὲν εἶνε ἐξωδηκότα· κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀσθενείας φέρουσιν ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφάνειας κηλίδας λίαν χαρακτηριστικὰς κρυσταλλολεύκου χρώματος, σακχαρώδους ἀντιθέτως τῶν λευκῶν τούτων κηλίδων, εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τοῦ φύλλου, ἀναπτύσσονται ἄλλαι κηλίδες σχηματιζόμεναι ἐκ τῆς ἀποχρωματίσεως τοῦ παρεγχύματος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ καθαροῦ κιτρίνου μεταβάλλει εἰς τὸ ὑπομέλαν, εἶτα δὲ εἰς τὸ χροῶμα ξηροῦ φύλλου. Αἱ καταστροφαὶ τοῦ περονοσπόρου ἐπὶ τῶν φύλλων, τῶν ἐλίκων, τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρπῶν τῆς ἀμπέλου εἰσὶν ἄλλως τε γνωστόταται καὶ περιεγράφησαν κατ' ἐπανάληψιν ὥστε δὲν παρατείνω ἐπ' αὐτῶν τὸν λόγον.

Ἄλλὰ τὸ περονόσπορον οὐδὲ μετὰ τῆς ἡλιοπληξίας πρέπει νὰ συγχέηται, ἣτις διακρίνεται ἐκ τούτου, ὅτι οὐδέποτε φέρει εὐρωτιάσεις ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφάνειας τῶν φύλλων.

Εὐρομεν φύλλα ἄτινα ἔφερον ἔχνη τοῦ Εὐμόλιπου· εἶδομεν ἐν Ζακύνθῳ ἀμπέλους δεκατιζομένας ὑπὸ τοῦ ὀτιορρύγχου καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ προφυλακτικὸς δακτύλιος (μίγμα ἐλαίου καὶ πίστεως), ὁ ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Γενναδίου, δὲν εἶχεν ἐφαρμοσθῆ· εὐρομεν πρὸς τούτοις τὰ φύλλα περιστραμμένα ὑπὸ τοῦ χρυσορρυγίτου· μᾶς ἐπαρουσίασαν δὲ ἀμπέλον προσβεβλημένην ὑπὸ τῆς σήψεως τῶν ριζῶν κτλ. κτλ. Δὲν εἶδομεν ὁμῶς τὸ ὠίδιον· ἄλλως δὲ ἠσυχολοῦντο γενικῶς εἰς τὴν πρώτην θείωσιν.

Ὡς γινώσκετε, Κύριε Ὑπουργέ, τὸ περονόσπορον τῆς ἀμπέλου, τὸ ἀκαταλλήλως καλούμενον μιλδιού, ἔχει ἀμερικανικὴν καταγωγὴν, παρατηρήθη δὲ κατὰ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κυρίου Πλανσῶν τῷ 1878. Ἡ πολυμελής οἰκογένεια τῶν περονοσπόρων ὑπῆρξε μάλιστα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ ἀντικείμενον ὡραίας μελέτης ὀφειλομένης εἰς τὸν διακεκριμένον βοτανικὸν κύριον Μάξιμον Κορνου, διευθυντὴν τοῦ Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας ἐν Παρισίοις. Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ κ. Π. Γεννάδιος ἀνήγγελλεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν (1881) τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐμφάνισιν τοῦ μύκητος, ὀφειλομένην ὡς φαίνεται εἰς τοὺς ἀνέμους τοὺς διελ-

θόντας τὴν ἰταλικὴν ἢ τὴν σικελικὴν χερσόνησον, οἱ γαλλοὶ ἀμπελῶνες εἶχον ἤδη οὕτως εἰπεῖν κατακλυσθῆ ἔντελως, ἡ διάδοσις ὑπῆρξε κεραυνοβόλος, καὶ ἤρχιζον νὰ ἀπελπιζῶνται περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἀμπέλων παρ' ἡμῖν, ἡ δὲ φυλλοξήρα προσέθετε τὸ καταστρεπτικὸν τῆς ἔργον. Εὐτυχῶς, ἐνῶ ἡ χειμῆνια αὕτη ἐπεξέτεινε τὰς καταστροφὰς τῆς, συγχρόνως ἡ φάρμακον ἀπεκαλύπτετο κυρίως εἰπεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἐν Μεδόκ, καὶ τῇ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν οἴνων τοῦ Βορδῶ, ἦτο ἀρχαία συνήθεια νὰ ραντίζωσι διὰ μιγματος διαλελυμένου ἐν ὕδατι θεικοῦ χαλκοῦ καὶ ἀσβέστου τὰ ἄκρα τῶν ἀμπελῶνων τὰ πλησίον τῶν λεωφόρων ὅπως προφυλάττωσι ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀλητῶν τὰς σταφυλὰς, αἵτινες τοιοῦτοτρόπως ρυπαινόμεναι ἀπέβαλλον πᾶσαν ἑλκυστικὴν θύαν παρετηρήθη δὲ μετ' ὀλίγον ὅτι αἱ ἄκρα ἐκεῖναι τῶν ἀμπελῶνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ ράντισις, δὲν εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ τοῦ περονοσπόρου τῆς ἀμπέλου, ἐνῶ τὰ ἄλλα κλήματα τὰ μὴ ραντισθέντα, ἔχονον τὰ φύλλα τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀσθενείας. Ὁ βορδιγάλιος πολτός ὑπεδείχθη ἔκτοτε ἀφ' ἑαυτοῦ. Οἱ κύριοι Μιλιαρδὲ καὶ Γκαιγιῶν, καθοδηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βορδῶ, οἵτινες μᾶλλον ἰδιαιτέρως ἀφωσιώθησαν εἰς τὰς ἐρεῦνας ταύτας, ὡς καὶ ἕτερα παρατηρηταὶ διεξήγαγον πλεῖστα πειράματα, οὕτω δὲ ἐπιτεύχθησαν συνταγαὶ ἀκριβεῖς ἐπιτρέπουσαι τὴν ἐν μεγάλῃ κλίμακι ἐφαρμογὴν τοῦ βορδιγαλλίου πολτοῦ, οὗτινος ἡ δραστηκότης ἀνεγνωρίσθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς ἡ ἀρροδιωτέρα πάσης ἄλλης θεραπευτικῆς μεθόδου ἐχούσης ὡς βᾶσιν τὴν χαλκὸν ἢ ἄλλας οὐσίας (σὺράνιον ὕδωρ, ἀπλῆ διάλυσις θεικοῦ χαλκοῦ, πολτός σακχαρώδης ἢ μετ' ἀνθρακικοῦ νατρίου ἢ ἀμμωνίας, κόνεις χαλκοῦχοι, κτλ.) αἵτινες καὶ αὐταὶ δὲν εἶνε βεβαίως ἀνευ ἀξίας.

Ὅπως μὴ περιπλακῆ τὸ ζήτημα καὶ δοθῆ λύσις παραδεικτὴ ὑφ' ἀπάντων (ἡ συζήτησις εἰς τὰ τοιαῦτα ἀπέβη πάντοτε ὀλεθρία καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀποτέλεσμα φέρει εἰμὴ τὴν ἀταξίαν καὶ τὸ ἀναποφάσιστον) παραδεχόμεθα τὸν βορδιγάλιον

πολτόν, τοῦ ὁποίου—ὡς λέγει ὁ κ. Βιαλά ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ αὐτοῦ περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῆς ἀμπέλου, τῷ δημοσιευθέντι προσφάτως—τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἴσον, ἐν ὄχι ἀνώτερον τοῦ τῶν ἄλλων μέσων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις δέον νὰ μείνῃ ἢ μᾶλλον γενικευμένη. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς χαλκοῦχοις κόνεις, ὁ κ. Βιαλά προστίθησιν εὐλόγως (καὶ εἰς τοῦτο εἶνε σύμφωνος μεθ' ὄλων τῶν πρακτικῶν τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἡτις ἔσχε τὸ θλιβερὸν προνόμιον νὰ παλαίῃ καθ' ὄλων τῶν ἀσθενειῶν τῆς ἀμπέλου πρὸ πάσης ἄλλης χώρας) ὅτι δὲν πρέπει αὐταὶ νὰ ἀποτελῶσι τὴν βᾶσιν τῆς θεραπείας, ἀλλ' ὅτι δέον νὰ χρησιμεύωσι μόνον ὡς ἐπιβοηθητικαί. Ἐνικα τῆς μὴ προσκολλητικότητος τῶν κόνεων τούτων αἱ προκαταρκτικαὶ θεραπείαι ὀφείλουσι νὰ γίνωνται διὰ ρευστῶν οὐσιῶν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας λοιπὸν ταύτας, λέγομεν ὅτι αἱ χαλκοῦχοι κόνεις δὲν ἐνδιαφέρουσι τοὺς ἀμπελοουργοὺς χωρῶν ἐχουσῶν θέρος λίαν ξηρὸν, οἷα εἶνε ἡ Ἑλλάς ἐνθα ἀρμόζει νὰ ἐφαρμόζηται τὸ φάρμακον ἐν λίαν βραχείῳ χρόνῳ, καθ' ὃν ὁ κίνδυνος ὑπάρχει (Μάϊον καὶ ἀρχὰς Ἰουνίου). Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ φαρμάκου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνηται κατ' ἐπανάληψιν ὡς εἰς τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας αἱ βροχαὶ εἶνε παλὺ συνεχεῖς κατὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν· ἀλλὰ πρέπει τοῦτο νὰ ἦνε γενναῖον προληπτικόν.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων συσταθεισῶν συνταγῶν ἐκλέγομεν τὸν πολτόν μετὰ 2 % θεικοῦ χαλκοῦ καὶ 1 % ἀσβέστου, ἦτοι 2 ὀκάδας θεικοῦ χαλκοῦ καὶ 1 ὀκᾶν ἀσβέστου διαλελυμένα εἰς 100 ὀκάδας ὕδατος. Ὁ πολτός οὗτος περιέχει ἀρκοῦντα θεικὸν χαλκὸν ὥστε νὰ ἦνε δραστηκός (οἱ ἀμπελοργοὶ ἔχουσι πάντοτε τάσιν νὰ ζητῶσιν ἐλαττώσεις ἀναλογιστῶν) καὶ συγχρόνως ἀρκοῦσαν ἀσβεστον ὥστε νὰ ἐνεργῆται ἐπὶ τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ ἡ ἀναγκαία χημικὴ ἐπίδρασις, χωρὶς ἕνεκα τούτου νὰ στομαῶνται οἱ ψευκαστῆρες. «Θεωροῦμεν, μετὰ τοῦ κ. Μιλιαρδὲ (ἡ δὲ πείρα τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν κατέδειξε τοῦτο ἀδιαφιλονικητῶς), ὅτι ἡ ἀρίστη ἀναλογία, ἡ παραγαγοῦσα τὰ τελειότερα ἀποτελέσματα καὶ ἡτις πρέπει νὰ γίνη ὀριστικῶς παραδεκτὴ εἶνε ἡ ἀκόλουθος: πολτός πρὸς 2 % θεικοῦ χαλ-

κοῦ καὶ 1 % ασβέστου (λέγει ὁ Βιαλά ἐν τῇ πραγματείᾳ του περὶ τῶν ἀσθενειῶν τῆς ἀμπέλου, σελ. 132)».

Ὁ βορδιγάλλιος πολτός εἶνε σχετικῶς ἐφθηνώτατος, ἐφαρμόζεται εὐκόλως καὶ ἀφίνει ἴχνη ἐπὶ τῶν φύλλων (σταγόναι ἀνοικτὰς κυανὰς) παρέχων οὕτω βέβαιον μέσον ἐκτιμῆσεως τῆς ἐργασίας.

Ὁ βορδιγάλλιος πολτός εἶνε ρευστὸν θολόν, οὐρανίου κυανοῦ χρώματος, ἐπιτυγχάνεται δὲ διὰ τῆς ἀναμίξεως γάλακτος ασβέστου μετὰ διαλύσεως θειούχου χαλκοῦ ἐν ὕδατι. Ἡ παρασκευὴ αὐτοῦ εἶνε ἀπλουστάτη, δὲν εἶνε ποσῶς πολυπλάκος. Θὰ μοι ἐπιτρέψητε, Κύριε Ὑπουργέ, νὰ ὑπομνήσω ἐν ὀλίγοις τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς.

Ἀφ' ἐνὸς διαλύεται ὁ θεικὸς χαλκὸς ἐν ὄλῳ σχεδὸν τῷ ὕδατι ὅπερ μέλλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν, πλὴν ἐλαχίστης ποσότητος. Ἀφ' ἐτέρου σβύνομεν τὴν ἀσβεστον καὶ κατασκευάζομεν διὰ τοῦ ὑπολειπομένου ὕδατος γάλα ασβέστου ὅπερ γίνοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ διαλύσει τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ, φροντίζομεν νὰ ἀνακινῶμεν ἰσχυρῶς τὸ μίγμα. Ἐὰν ἡ ἀσβηστος ἦνε καλῆς ποιότητος, ὅλος ὁ θεικὸς χαλκὸς κατακρημνίζεται, μετὰ δὲ τὴν καθίζησιν, τὸ ἐπιπλέον ὑγρὸν δὲν ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ κυανοῦν χρῶμα· ἐὰν παραμῆνῃ ὁ χρωματισμὸς οὗτος, δέον νὰ αὐξηθῇ ἡ ποσότης τῆς ασβέστου. Αἱ διαλύσεις καὶ τὸ μίγμα ἐκτελοῦνται ἐν δοχείοις μὴ προσβαλλόμενοις ὑπὸ τοῦ θειούχου χαλκοῦ, τὸ ἀπλούστερον δὲ εἶνε νὰ μεταχειρίζηται τις παλαιὰ βυτία ἀνοικτὰ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. — Ὅσακις θέλομεν νὰ ποιήσωμεν χρῆσιν τοῦ πολτοῦ ἀναδεύομεν αὐτὸν ὅπως τὸν καταστήσωμεν ὁμογενῆ· ἀντλοῦμεν δὲ διὰ δοχείων ξυλίνων, πηλίνων ἢ χαλκίνων. —

Ὁ θεικὸς χαλκὸς διαλύεται ἀρκούντως ταχέως· ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν διάλυσίν του, θερμαίνομεν ποσότητά τινά ὕδατος (4 ἢ 5 ὀκάδων διὰ 2 ὀκάδας θεικοῦ χαλκοῦ), ἐν τῷ ὁποίῳ θέτομεν τὰ κρύσταλλα, εἶτα τὴν συμπλήρωσιν ψυχροῦ ὕδατος, καὶ τὸ γάλα ασβέστου, ὅταν ἡ διάλυσις ψυχρανθῇ.

Πρέπει δὲ νὰ χύνηται τὸ γάλα ασβέστου ἐν τῇ διαλύσει τοῦ χαλκοῦ, καὶ νὰ μὴ πρᾶττωμεν τὸ ἀνίστρογον.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ρευστῶν φαρμάκων ἐπενοήθησαν μηχανήματα ἤδη λίαν διαδεδομένα, ἅτινα καλοῦνται ψεκαστήρες καὶ ἐξακοντίζουσι τὸ φάρμακον ἐν καταστάσει λίαν διηρημένα. Τὰ καλῶς κατασκευασμένα ταῦτα μηχανήματα εἶνε πρακτικώτατα, ἡ ἀξία δ' αὐτῶν καλύπτεται ταχέως διὰ τῆς οἰκονομίας τῆς πραγματοποιουμένης ἐπὶ τῆς μεταχειρισθησάμενης ὕλης καὶ τῶν ἡμερομισθίων. Ἄλλ' ἐὰν δι' εἶαν δῆποτε αἰτίαν δὲν δύναται τις νὰ προμηθευθῇ τὰ μηχανήματα ταῦτα ἢμπορεῖ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρισθῇ ἀπλᾶ σάρωθρα διὰ τῶν ὀπιῶν βαντίζεται ἡ ἀνω ἐπιφάνεια τῶν φύλλων, ὡς μετὰ τῶν ψεκαστήρων. Αἱ κατὰ στρέμμα δόσεις ποικίλλουσιν ἀπὸ 20—60 ὀκάδας, ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως τῶν κλημάτων.

Ἐν ποίᾳ ἐποχῇ πρέπει νὰ γίνωνται οἱ ψεκασμοί; Πρέπει νὰ τὰς ἐπαναλαμβάνωμεν συχνάκις; — Ἐν Γαλλίᾳ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ συχνότης τῶν ψεκασμῶν ἐκανονίσθη διὰ τρόπου ὀλίγον ἐμπειρικοῦ (2, 3, 4 καὶ μάλιστα 5 ψεκασμοὶ ἀναλόγως τῆς μετεωρολογικῆς καταστάσεως τοῦ ἔτους). Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος (1892), ἔτος ἐξαιρετικῶς αὐχμηρὸν παρ' ἡμῖν, οἱ ψεκασθέντες ὡς καὶ οἱ μὴ ψεκασθέντες οὐδὲ ἀπαξ ἀρπελῶνες (ὑπάρχουσι πανταχοῦ ἄνθρωποι μὴ θέλοντες νὰ πεισθῶσιν εἰς τὰ καταφανῆ πράγματα) ἔδωκαν αἰσθητῶς τὸ αὐτὸ εἰσόδημα.

Πάντες οἱ χημικοὶ (Μιλιαρδὲ καὶ Γκαιγιῶν, Ραβιζὰ, Κρολά καὶ Ρωλέν, Γρανδώ, Κάρλ, Μούντς, κτλ.) ἐδήλωσαν ὅτι εὐρον ἴχνη χαλκοῦ ἐν τῷ οἴνῳ τῷ προερχομένῳ ἐξ ἀμπέλων ψεκασθεισῶν, ποσότητος δὲ ἀρκούντως μεγάλης ἐν τῇ ἰλύῳ τοῦ οἴνου καὶ τοῖς στέμφυλοις τῶν σταφυλῶν. Ἄν καὶ τὸ ἐντελῶς ἀβλαβὲς τῶν ἰχνῶν τοῦ χαλκοῦ ἐν τῷ οἴνῳ ἀνεγνωρίσθη παγκοσμίως, ὁ δὲ Ραβιζὰς καὶ ὁ Μακάνιος ἔδωκαν εἰς πρόβατα νὰ φάγωσι στέμφυλα περιέχοντα κατὰ χιλιογράμμον 0,89 γραμμ. χαλκοῦ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ οὐδὲν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα, οὐχ ἥττον δὲν φαίνεται ἀδιάφορον νὰ εἰσάγωμεν ἀδιακρίτως (à plaisir) καὶ ἄνευ αἰτίας οὐσίαν, ἣτις οὐδέποτε συνε-

στήθη ως ἐδώδιμον καλόν· διὰ τὴν ὑγείαν, νὰ εἰσάγωμεν δηλαδὴ τὸν χαλκὸν εἰς τὰς σταφυλὰς καὶ ἰδίως εἰς τὴν κορινθιακὴν σταφίδα, ἣτις κατὰ μέγα μέρος ἐξάγεται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὄπωπ· χρησιμεύσῃ ὡς καθημερινὴ τροφή, εἴτε ἐν ξηρᾷ καταστάσει εἴτε πρὸς κατασκευὴν ἐδεσμάτων λίαν περιζητήτων. Ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ κ. Μαξίμου Κορνου (προεκάλεσα τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὠρισμένως γνώμην τοῦ ἐπιστήμονος καθηγητοῦ), ἐκ συμφώνου ὡσαύτως μετὰ τοῦ κ. Π. Γενναδίου, φρονῶ, κύριε Ὑπουργέ, ὅτι δύο ψεκασμοὶ μάλιστα εἰς μόνον, εἰς αἱ περιστάσεις ἦνε εὐνοϊκαί, καθ' ἃς δ' ἐποχὰς αἱ ῥᾶγες δὲν ὑπάρχουσιν ἔτι, ἢ μάλισ ἀρχίσωσι νὰ σχηματίζωνται, νὰ θλωσκωσιν, ἀρκούσιν ἐνταῦθα ὅπως προφυλάξωσι τὴν ἐσοδεῖαν ἣτις ὠριμάζει ἐν γένει κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου ἢ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐποχὴν ἀνταποκρινομένην πρὸς ὅλον σχεδὸν τὸν Αὐγουστον τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου (τοῦ νέου). Οὕτω λοιπὸν θὰ γίνεταί ἡ πρώτη θεραπεία, ἐκείνη ἣτις δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῆται, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ σπουδαιότατη, ὅταν οἱ βλαστοὶ τῆς ἀμπέλου ἔχωσι 15—20 ἑκατοστόμετρα, 2—3 ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην θείωσιν· καὶ ἐὰν κατὰ τὰς 20 ἢ 25 ἀκολουθούσας ἡμέρας ὁ καιρὸς δὲν ἦνε διαρκῶς ξηρὸς, τότε πρέπει νὰ ἐκτελῆται καὶ δεύτερος ψεκασμὸς διαρκούσης τῆς ἀνθίσεως ἢ ἀμέσως μετ' αὐτὴν (δὲν βλάπτει ἂν ἐκτελῆται κατὰ τὴν ἀνθίσιν—Μιλιαρδὲ) ¹.—Ἰπὸ τὰς συνθήκας ταύτας οὐδέποτε θὰ ὑπάρχη χαλκὸς ἐπὶ τῶν σταφυλῶν κατὰ τὴν ὠρίμασιν αὐτῶν. Ἐὰν, ἐκτάκτως, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρυγητοῦ (ὅτε ἐπικρατεῖ καύσων), τύχη νὰ βρέξη, αἱ δὲ κληματίδες (ἢ βέργες) δὲν ὠριμάζουσι καλῶς, δὲν ψήγονται, δύναται νὰ γίνῃ τρίτη ῥάντισις εὐθὺς μετὰ τὸν τρυγητόν.

Πανταχοῦ ὅπου ἐπεσκέφθημεν τὰς ἰσχυρὰς προσβληθείσας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀμπέλους, ἐβεβαιώθημεν ὅτι αἱ κλημα-

(1) Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτελῆται ἡ θεραπεία μετ' ἀνέμου σφοδροῦ ἢ βροχῆς.—Ἐὰν ἐπισυμβῇ βραχέα βροχὴ κατὰ τὰς 24 μετὰ τὸν ψεκασμὸν ὥρας, τὰ δ' ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχνη τοῦ πολτοῦ ἐξαλειφθῶσι, πρέπει νὰ ἐπανληφθῇ ἡ θεραπεία.

τίδες ἦσαν ὡσαύτως ὡραῖαι ὅσον αἱ τῶν μὴ προσβληθείσων ἀμπέλων, οἱ δὲ βότρεις τῆς μελλούσης ἐσοδεῖας ἐφαίνοντο ἐπίσης ἀφθονοὶ ὅσον ἀλλαχοῦ.

Προηγουμένως ὑπέμνησα ὅτι ἕνεκα τῆς μεγάλης ξηρασίας τοῦ παρελθόντος ἔτους τὸ περονόσπορον δὲν ἐπροξένησεν ἐν Γαλλίᾳ ζημίαν ἐπαισθητάς· ἐν Ἀλγερίᾳ τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται συνεχῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι(*) δὲ ὑπῆρξε καὶ ἔσεται βεβαίως τὸ αὐτό. Ἐπομένως ὑπάρχει φόβος, κύριε Ὑπουργέ, μήπως ἡ κατὰ τινα ἔτη ἀπουσία τῶν ἐκδηλώσεων τῆς μάστιγος ταύτης ἔχη τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα νὰ προκαλέσῃ παρὰ τοῖς κτηματίαις ψευδῆ ἠσυχίαν· θὰ ἔρχωνται ἔτη καθ' ἃ ἡ ἀθῆνεια οὐδαμῶς θὰ ἐπισκῆπτῃ—ἴσως τὸ ἐνεστῶς ἔτος—τότε οὗτοι δὲν θὰ πείθωνται νὰ ἐφαρμόζωσι τοὺς ψεκασμοὺς. Ἀλλ' ἀναμένεται νὰ ἀποδεκατισθῇ χώρα τις ὑπὸ τῆς εὐφλογίας ὅπως ἐπιχειρηθῇ ὁ ἐμβολιασμὸς; Ἡ κατὰ 2, 3 ἢ 5 ἔτη ἀπώλεια μιᾶς συγκομιδῆς δὲν μένει ἄνευ σπουδαίων συνεπειῶν διὰ τὸν δημόσιον θησαυρόν, ἐνῶ εἶνε τοσοῦτὸν εὐκόλον καὶ τοσοῦτον ὀλιγοδάπανον νὰ προφυλάσσῃται ἡ ἀμπέλος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βλαστήσεώς της, εἰς τὴν γέννησιν τῆς ἐσοδεῖας της, ἀπὸ τῶν πιθανῶν ἐπιδρομῶν τοῦ περονόσπορου.

Ἀλλ' ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν νοημοσύνην τοῦ Ἑλληνος ἀμπελοργοῦ, ὅστις θὰ ἦνε εἰς θέσιν νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν γεγορότων τὰ ὅποια προέκυψαν ἐκ πειραμάτων τῶν παρελθόντων δεκαπέντε ἔτων.

Ἐν Γαλλίᾳ, χάρις εἰς τοὺς ψεκασμοὺς, τὸ περονόσπορον τῆς ἀμπέλου δὲν μᾶς ἀνησυχεῖ πλέον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλια ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη κατὰ τοῦ περονόσπορου θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον παραδεκτὴ καὶ ἐνταῦθα ὡς μέρος τῆς καλλιεργείας τῆς ἀμπέλου, ὅπως ἐγένετο ἡ θείωσις πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ὠιδίου. Ἡ ἀρίστη δὲ περὶ τούτου ἐγγύησις, κύριε Ὑπουργέ, εἶνε ἡ ἐπίμονος ἐργασία τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀξίων καλλιεργητῶν,

(*) Ἐβεβαιώθη τὸ περονόσπορον τῶ 1881, τῶ 1885, τῶ 1890 καὶ τῶ 1892.

χάρις εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἐλληνικὴ ἀμπελοουργία τοῦδὲν ἔχει νίφθον ἤσῃ ἐκ τῶν ἄλλων ἀμπελοφόρων χωρῶν.

Με ἐτιμῆσατε, κύριε Ὑπουργέ, ζητήσαντές τὴν γνώμη μου περὶ τῆς ἀμπελοουργίας τῆς χώρας ὑμῶν· δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἐξ ὧν ὅσα εἶδον κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιόδου μου, ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου κάλλιστα κατενόηθη ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα ἔμαθον πολλὰ πρακτικὰ μέσα κοινῆς χρήσεως, ἅτινα δύνανται ἐπιφελῶς νὰ εἰσαχθῶσι καὶ εἰς Γαλλίαν.

Δίξασθε, κύριε Ὑπουργέ, τὴν ἔκφρασιν τοῦ βλαβερῆς σιδηρομύου καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀφοσιώσεώς μου.

Γ. ΚΟΥΛΩΝ

Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Γεωργίας
τῆς Γαλλίας

ΟΙ ΑΡΟΥΡΑΙΟΙ(*)

Πᾶσαι αἱ γεωργικαὶ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται ἀπὸ τινος περὶ τῶν καταστροφῶν ἃς ἐπιφέρουσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς οἱ ἀρουραῖοι.

Ὁ ἀρουραῖος, ἐξ ἀπάντων τῶν τρωκτικῶν εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ προξενούν τὰς μεγαλητέρας βλάβας εἰς τὴν γεωργίαν· πολλάκις οὗτος παρετηρήθη φέρων εἰς τοὺς ἀγροὺς τὴν ἐρήμωσιν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν σιτοδείαν.

Ὁ ἀρουραῖος ἔχει μέγεθος κοινῶ μύδος οὐρανὸν δὲ ὀλίγον βραχυτέραν τοῦ σώματος. Τὸ τρίχωμα αὐτοῦ εἶνε κίτρινοφαῖο μᾶλλον ἢ ἥττον βαθύ, πλὴν τῆς κοιλίας, ἥτις εἶνε χρώματος λευκοφαίου. Ὁρῶνται ἐν τῇ γῆ καταφύγιον ἀπὸ τελοῦμενον ἐκ πολλῶν στοῶν καμπτομένων καὶ ἀποληγούσων εἰς θάλαμον 9—10 ἑκατοστομέτρων διαμέτρου. Ὁ θάλαμος οὗτος χρησι-

(*) Πράκειται περὶ τῶν ἀρουραίων τῆς βορείου Ἑυρώπης (*Arvicola arvalis*), οἵτινες κατὰ τε τὰ ἦθη, τὸ σχῆμα καὶ τὰς καταστροφὰς εἶνε σχεδὸν ὅμοιοι μετὰ ἡμετέρων ἀρουραίων (*Arvicola Güntheri*).
Σ.Σ.Ε.Γ.

μεύει καὶ ὡς ὄψοφυλάκιον καὶ ὡς γυναικωνίτης. . . . Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ προμηθειῶν πάσης φύσεως, ἡ θήλεια, τῆς ὁποίας αἱ γεννητικαὶ δυνάμεις εἶνε τοιαῦται οἷαι δὲν ἀπαντῶνται παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ μαστοφόρῳ, τίκει πεντάκις ἢ ἑξάκις τοῦ ἔτους ἔξ ἢ ὀκτὼ μικρὰ ἐκάστοτε.

Ἡ ἱστορία τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ὁλόκληροι λαοὶ, καταστραφέντες γεωργικῶς ὑπὸ τῶν ἀρουραίων, ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσι πρὸ αὐτῶν καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλας χώρας ὅπως ζητήσωσι τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς των. Οὕτως ἐπραξάν, κατὰ τὸν Στράβωνα, οἱ κάτοικοι τῆς Χρύσης, (παραθαλασσίῳ πόλει τῆς Τρωάδος), οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ παραχωρήσωσι τὴν θέσιν των εἰς τοὺς ἐπιδραμόντας ἀρουραίους, ἀφοῦ εἰς μίτην προσέφερον πᾶν εἶδος θυσίων πρὸς τὸν Σμινθέα Ἀπόλλωνα (ἐκ τοῦ σμίνθος=ποντικὸς) ὅπως οὗτος ἀποκρούσῃ τὸ κακόν.

Τούτου ἕνεκα, μέχρι τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος βλέπομεν τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν ἐξαφανιζομένην πρὸ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ προσφεύγουσαν εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς ὅπως ἀπαλλάξῃ τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τῶν στιφῶν τούτων τῶν καταστροφῶν.

Ὁ διάσημος Albionardo ἐν ἐνὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ κατέλιπεν ἡμῖν τὸ κείμενον ἐξορκισμοῦ.

«Σᾶς ἐξορκίζω, ὦ ἀρουραῖοι, ὅσοι εἰσθε ἐδῶ νὰ μὴ μοῦ παρενήσητε οὐδεμίαν βλάβην. Σᾶς ἀπαγορεύω τὸν ἀγρὸν τοῦτον, καὶ ἐάν, μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, σᾶς ἐπανεύρω ποτε, μαρτύρομαι τὴν μητέρα τῶν θεῶν ὅτι θὰ κόψω ἕκαστον ὑμῶν εἰς ἑκατὸν τεμάχια.»

Ὁ ἐξορκισμὸς οὗτος, γεγραμμένος λατινιστί, εἰδύετο εἰς τὸ ἄκρον ῥάβδου, ἥτις ἐπήγνυτο εἰς τὸ μέσον τοῦ προσβληθέντος ὑπὸ τῶν ἀρουραίων ἀγροῦ.

Νοεῖται καλῶς ὅτι οἱ ἀρουραῖοι ἐξηκολούθουν οὐχ ἥττον τὰς καταστροφὰς των, ἐντούτοις ὁ λαὸς, ἐν τῇ ἀμαθείᾳ αὐτοῦ, ἐζήτην τὸ μέγα φάρμακον τῶν δεισιδαιμονικῶν ἐκείνων χρόνων, ἤτοι τὸν ἀφορισμὸν.

Οὕτω, λέγει ὁ Gerbe κατὰ τὰ τέλη τῆς δεκάτης πέμπτῃς ἑκατονταετηρίδας ὁ ἐπίσκοπος τῆς Aulno ἠναγκάσθη νὰ ἐφορίσῃ τοὺς ἀρουραίους, κατηγορουμένους ὅτι ἠρήμωσαν τοὺς περὶ ἄγρους. Ὁ Chassanόε διηγείται ὅτι εἶδεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀποφάσεις ἀναθέματος καὶ ἀφορισμοῦ ἐκδοθείσας τῷ 1501 κατὰ τῶν ἀρουραίων ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς ἐπισκοπῆς· δίδει τὸ κείμενον τῆς ἀνακρίσεως τῶν ἐνοριτῶν, ὁμιλεῖ περὶ τοῦ δικηγόρου τοῦ δοθέντος ὡς ὑπερασπιστοῦ τῶν ζῶων καὶ ἀναφέρει τέλος τὸν συνήθη τύπον τοῦ ἀναθέματος.

Σήμερον ὁ τύπος οὗτος δὲν εἶνε εἰμὴ συνταγὴ φαρμακοπωλείου, τῆς ὁποίας τὸ ἀρσενικὸν ἀποτελεῖ ὅλην τὴν δαπάνην.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς σήμερινούς ἡμῶν ἀρουραίους.

Ἰδέαν τινα περὶ τῶν καταστροφῶν ἃς ἐπάγουσι δύνανται νὰ λάβῃ ἐάν μάθῃ ὅτι εἰς δύο μόνον δήμους τοῦ νομοῦ τῆς Somme αἱ προξενηθεῖσαι βλάβαι ἐξετιμήθησαν εἰς 1,200,000 φρ. καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐκτίμησις γενομένη καὶ εἰς ἑπτὰ δήμους τῆς περιφέρειας τῆς Reims ἀπέδειξε ζημίαν ἀνερχομένην εἰς δύο ἑκατομμύρια φράγκων.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ τις λοιπὸν μανθάνων ὅτι τὸ γεωργικὸν συμβούλιον τῆς Reims ἔθεσεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν μὲν τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ τὸ ζήτημα τῆς καταστροφῆς τῶν τρωκτικῶν τούτων.

Ἐκ τοῦ παρουσιασθέντος εἰς τὸ γεωργικὸν συμβούλιον τῆς Reims ὑπομνήματος προκύπτει ὅτι τὰ μέσα πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν φοβερῶν τούτων ἀρπάγων εἶνε μὲν ἀρκούντως γνωστὰ σήμερον, ἀλλ' ὅτι τὰ μέσα ταῦτα δὲν θὰ ἔχωσι δραστικὰ ἀποτελέσματα εἰμὴ ἐπὶ τῇ ὄρῃ νὰ ἐφαρμοσθῶσι ταυτόχρονα ἐπὶ ὅλων τῶν προσβληθέντων μερῶν. Τέλος, ἐν ἐλλείψει δυσκόλως ἐπιτυγχανομένης συνεννοήσεως, νὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἢ λῆψις ὑποχρεωτικῶν μέτρων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ χειροκροτήσωμεν τὴν εὐχὴν τοῦ ἐπιτιμίου εἰσηγητοῦ, καθότι ἡ ἐλευθερία δὲν πρέπει νὰ συνίστα-

ται εἰς τὸ νὰ ἀρκεῖται τις βλέπων ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀσχολοῦνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ.

Τὸ ἀριστον μέσον πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀρουραίων συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἴδου ποία ἐργασία ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἐν τῇ Vitry-lez-Reims.

«Ἡ δημαρχία, λέγει ὁ εἰσηγητής, ἔχουσα συμβούλους κτηματίας τοῦ δήμου, ἐναπεταμίευσε τὸ ἀναγκαῖον ἀρσενικόν.

«Τὸ γέννημα (σίτος ἢ βρίζα) παρασκευαζόμενον παρ' ὄλων ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ δημάρχου, πρῶτον μὲν βρέχεται ἐλαφρῶς, εἶτα δ' ἐπιπάσσεται διὰ 5 χιλιογράμμων (4 περίπου ὀκάδων) λεπτοῦ σακχάρου, 5 χιλιογράμμων (4 ὀκάδων) ἀλεύρου καὶ 15 χιλιογράμμων (12 ὀκάδων) ἀρσενικοῦ κατὰ ἑκατὸν χιλιογράμμα (78 ὀκάδας) γέννηματος.

«Τὸ ὅλον ἀναδεύεται καλῶς, τίθεται ἐν σωρῶ, καὶ ὅταν ξηρανθῇ ἐντελῶς ἕκαστος καλλιεργητής, εἰδοποιούμενος ἐκ τῶν προτέρων, λαμβάνει τὴν ἀναγκαῖουσαν αὐτῷ ποσότητα γέννηματος. Οὐδεὶς ἀπουσιάζει ἐκ τῆς προσκλήσεως, διότι ἕκαστος ἐγγοεῖ ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου τοῦ συμφέροντος.

«Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ἔργον ἔχουσαι νὰ διανέμωσι τὸ δηλητηριασμένον ταῦτο γέννημα, διὰ μικροῦ κοχλιαρίου ἢ ξυλίνης σπαθίδος ἀποθέτουσιν εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἀρουραίων συχναζόμενας ὀπάς τέσσαρας ἢ πέντε κόκκους».

Ἐμὲμφθησαν τοῦ ἀρσενικοῦ ὡς καταστρέφοντος τὸ θήραμα, ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς καθότι εἶνε ἀδύνατον, ἐάν ἡ ἐργασία γενῆ ὡς περιεγράφη, νὰ δυνηθῶσι τὰ πτηνὰ νὰ φάγωσι τοὺς δηλητηριασμένους κόκκους.

Πλὴν τούτου, ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ἐκ τῶν οἰκονομικωτάτων, καθότι ἡ δαπάνη δὲν ὑπερβαίνει τὰ τριάκοντα ἑκαταστά τοῦ φράγκου καθ' ἑκτάριον.

(Ἐκ τῆς France Agricole et Horticole τῆς 16 Ἀπριλίου, 1893 σ. 121-123)

ΕΚ ΤΟΥ ΙΠΠΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΟΥ

Γ. Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΥ

Μέσα πρὸς τιθάσευσιν δυστρόπου ζώου. — Ἡ πείνα, ἡ δίψα, ὁ κάματος, ἡ σύσφιγξις τοῦ ἄνω χεῖλους διὰ τοῦ χειλοσφιγκτήρος· ἡ σύσφιγξις τῆς βάσεως τοῦ ὠτός δι' ὠτοσφιγκτήρος (περιστροφή διὰ τχοινίου μετὰ ραβδίσκου)· ἡ δῆξις τοῦ ἄκρου τοῦ ὠτός· ἡ θλίψις τῆς γωνίας τοῦ στόματος διὰ τχοινίου διερχομένου διὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ ἐνίου τῆς κεφαλῆς· ὁ σύνδεσμος τῶν ποδῶν διὰ τῶν πεδίλων· ἡ ἐξάρτησις βάρους ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς οὐράς· ἡ κάλυψις τῆς κεφαλῆς· ἡ χρῆσις τοῦ κημοῦ (καπιστράνας).

Συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ζῶα. — Τόνος φωνῆς ἰσχυρός· βλέμμα θαρραλέον καὶ ἀπειλητικὸν διευθυνόμενον πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου· ψαῦσις τοῦ σώματος ἀφόβως καὶ θαρραλέως· πλησίασις καὶ ψαῦσις πάντοτε ἐκ τῶν πλαγιῶν τοῦ σώματος, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν ὑπισθίων ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· ἐσοδος εἰς τὴν φάτνην ἐκ δεξιῶν μετὰ προηγουμένην ἰσχυρὰν προσφώνησιν· προσοχὴ κατὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν φάτνην κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναλήψεως τῆς τροφῆς ἢ τοῦ ὕδατος καὶ ἐν τὸ ζῶον ὑπνώττει ἐν ὀρθοστασίᾳ. Κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν ποδῶν ἐπίθεσις τῆς χειρὸς κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ σώματος ἕλαθμα βαθμιαία φορὰ αὐτῆς πρὸς τὸ ἄκρον αὐτῶν διὰ θωπεύσειω. Πραότης, ἡρεμία, θωπεία, θωπευτικαὶ ἀναφωνήσεις, προσφορὰ τεμαχίων ἄρτου ἢ σακχάρου ὠφελοῦσι πλεῖστον ἢ αἱ μαστιγώσεις.

Κλασικαὶ σωματικαὶ ἀναλογίαι τοῦ ἵππου. — Τὸ μῆκος τῆς κεφαλῆς εἰς κέλητας δύο καὶ ἡμισυ πλέον τοῦ εὗρους αὐτῆς εἰς ὑποζύγια σχεδὸν ἴσον. Τὸ μῆκος τοῦ τραχήλου εἰς κέλητας σχεδὸν ἴσον τῷ μήκει τῆς κεφαλῆς· εἰς δρόμονας ἐν καὶ ἡμισυ. Τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ἄκρωμιῦ ἴσον μὲ τὸ μῆκος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι

τῶν παραμηρίων ἢ τοῦ ἰσχυακοῦ λόφου, τοῦτο δὲ ἴσούται μὲ τὸ μῆκος δύο καὶ ἡμισυ κεφαλῶν. Τὸ μῆκος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ ἄκρωμιῦ ἴσον μὲ τὸ μῆκος ἀπὸ τοῦτου μέχρι τῆς ρίζης τῆς οὐράς. Τὸ μῆκος τῆς ράχεις τὸ διπλάσιον τοῦ τῆς ὀσφύος. Τὸ μῆκος τῶν γλουτῶν σχεδὸν ἴσον μὲ τὸ εὖρος αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον εἰλεακὸν λόφον. Τὸ μῆκος τῆς ὠμοπλάτης, τὸ ὕψος τοῦ κορμοῦ μόνου (ἀπὸ τῆς ράχεις εἰς τὴν κοιλίαν), τοῦ μηροκνημίου εἰς τὸ ἀκροτάριον, τοῦ τارسοῦ μέχρι τοῦ ἐδάφους, τῆς ζώγης μέχρι τοῦ κνήποδος καὶ τοῦ μηροκνημίου μέχρι τοῦ ὕψους τῶν γλουτῶν, πάντα ταῦτα εἶνε ἴσα μὲ τὸ μῆκος τῆς κεφαλῆς. Τὸ μῆκος τοῦ ἀντιβραχίονος εἰς δρόμονας ἵππους ἴσον μὲ τὸ μῆκος ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τὸ μῆκος τῶν προσθίων ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἴσον μὲ τὸ ἐν καὶ $\frac{1}{2}$ μῆκος τῆς κεφαλῆς.

Παικίλια Ἀνατομικοφυσιολογικά. — Ὁ σκελετὸς τοῦ ἵππου ἀποτελεῖται ἐξ 189 ὀστέων· οἱ δὲ μῦς ἀριθμοῦνται εἰς 463.

— Ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἀποτελεῖται ἐξ 7 τραχηλικῶν, 6 θωρακικῶν, 12 ραχιαίων, 6 ὀσφυακῶν, 5 ἱερῶν καὶ 16—20 οὐραίων σπονδύλων.

— Ὁ στόμαχος τοῦ ἵππου ἔχει χωρητικότητά 14—16 ὀκ. ὁ δ' ἐντερικὸς σωλὴν 170 καὶ μῆκος μέτρων 30.

— Ὁ ἵππος ἀπορεῖ χοληδόχου κύστεως.

— Ὁ ἵππος δύναται γὰ ἐπιζήσῃ ἄνευ μὲν στερεᾶς τροφῆς 15—30, ἄνευ δ' ὕδατος 6—7 ἡμέρας.

— Αἱ τροφαὶ διακρίνονται εἰς παραγωγικὰς ἢ θρεπτικὰς, οἷαι οἱ διάφοροι δημητριακοὶ καρποὶ, καὶ εἰς συντηρητικὰς ἢ ὑποβοηθητικὰς, ὡς τὰ διάφορα ἄχυρα κτλ.

— Κατὰ μέσον ὄρον κατὰ τὸ 24ωρον ἀναλαμβάνει 15—20 ὀκάδας ὕδατος καὶ 10—15 στερεῶν οὐαίων.

— Ἡ πέψις συντελεῖται μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς σιτίσεως.

— Οὐδέποτε φυσιολογικῶς ἐμεῖ ὁ ἵππος, εἰμὴ μόνον παθολογικῶς καὶ συνήθως εἰς διαρρήξεις τοῦ στομάχου.

— Αποχωρεῖ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἢ πέμπτην ὥραν εἰς ποσότητα μέχρι 5 ὀκάδων κόπρου· οὐρεῖ δὲ ἑξάκις ἢ ἑπτάκις τοῦ ἡμερονυκτίου περὶ τὰς 8—10 ὀκάδας οὔρων.

— Κατὰ τὰς ἡμετέρας παρατηρήσεις, ἑφήθος ἵππος πρὸς τελείαν ἀνάληψιν μιᾶς ὀκάδος κριθῆς χρειάζεται, ἀπὸ μὲν τῶν φατνίων περὶ τὰ 20' λεπτά, ἀπὸ δὲ τοῦ χιλωτῆρος περὶ τὰ 15'—17'· πρὸς ἀνάληψιν μιᾶς ὀκάδος ἀχύρου (σανοῦ), ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι, ἀπὸ μὲν τῶν φατνίων περὶ τὴν μίαν ὥραν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑδάφους περὶ τὰ 70—75' λεπτά. Διὰ τὴν ἀνάληψιν μιᾶς ὀκάδος χόρτου περὶ τὰ 40—45' λεπτά καὶ μιᾶς ὀκάδος τριμμάτων ἀχύρου περὶ τὰ 35—40' λεπτά τῆς ὥρας. Τέλος πρὸς ἀνάληψιν πέντε ὀκάδων ὕδατος, ἀπὸ μὲν τῆς ὑδρίας, χρειάζεται περὶ τὸ 1' λεπτόν, ἀπὸ δὲ τῶν κοινῶν πατιστηρίων πρὸς ἐντελῆ κόρεσμον δίψης, κατὰ τὴν δειλιγὴν πότισιν, περὶ τὰ 2' λεπτά, ἐκτελεῖ δὲ περὶ τὰς 40 καταπόσεις.

— Ἀριθμῶν φυσιολογικῶς περὶ τοὺς 36 σφυγμοὺς καὶ 10—12 ἀναπνευστικὰς κινήσεις κατὰ 1' λεπτόν.

— Μετὰ κόπωσιν οἱ μὲν σφυγμοὶ φθάνουσι μέχρι 80, αἱ δὲ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις μέχρι 40 κατὰ πᾶν 1' λεπτόν· ἀναπνέει μόνον διὰ τῆς ρινὸς οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ στόματος· διὰ τούτου καὶ μόνου ἀναπνέων ἀποθνήσκει ἐξ ἀσφυξίας μετὰ παρέλευσιν 14—20' λεπτ. τῆς ὥρας. Μετὰ κόπωσιν ὁ ἐπαυξηθεὶς ἀριθμὸς τῶν τε σφυγμῶν καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων δέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρὸ ταύτης φυσιολογικὴν κλίμακα μετὰ 15—20' λεπτά τῆς ὥρας.

— Ἡ φυσικὴ ζωικὴ θερμοκρασία, διὰ τοῦ ἀπευθυμένου ἐντέρου μετρουμένη, ἀνέρχεται εἰς 37,5—38,0 βαθμοὺς Κελσίου.

— Ἐχει ἀνάγκην πρὸς ζωὴν, ἐν τῷ σταύλῳ ἡρεμῶν, ἄερος 25—30 κυβικῶν μέτρων.

— Ὁ ἀναπαυόμενος καὶ ἡρεμῶν ἐν τῷ σταύλῳ ἵππος καταναλίσκει εἰς 24 ὥρας 4250 λίτρας ὄξυγονοῦ.

— Ἡ θερμοκρασία τοῦ σταύλου πρέπει νὰ μὴ ἀποκλινῇ τῶν + 12—15° Κ.

— Τὸ εἰδικὸν βᾶρος τῶν κατ' ἡμῖν ὑπηρετούντων κτηνῶν,

τῶν μὲν ἵππων ἐλάσσει ταλαντεύεται μεταξὺ τῶν 300 καὶ 450 ὀκάδων, τῶν δὲ κελήτων μεταξὺ 280 καὶ 380 καὶ τῶν ἡμιόνων μεταξὺ τῶν 225 καὶ 300 ὀκάδων.

— Τὸ αἷμα ἀποτελεῖ τὸ 18ον ὡς ἐγγίστα μέρος τοῦ ὅλου βάρους τοῦ σώματος.

— Ὑπάρχουσιν ἵπποι, οἵτινες οὐδέποτε ἐφ' ὄρου ζωῆς κατακλίνονται πρὸς ἀνάπαυσιν.

— Τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, ἐν ὀρθοστάσει, εὑρίσκειται κατὰ τὸν πρῶτον ραχιαῖον σπόνδυλον.

Καὶ ἄλλα Ἴπποτροφικά.— Ἴπποφορβεῖα, τὰ μέρη ἐνθα παράγονται καὶ διατρέφονται οἱ ἵπποι καὶ Ἴπποτροφεῖα, ἐνθα διαιτῶνται μόνον, ὡς τὰ ἐν Εὐρώπῃ στρατιωτικὰ τοιαῦτα, εἰς τὰ ὅποια συγκεντροῦνται ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 3 ἐτῶν ἵπποι προωρισμένοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Ἄγρια Ἴπποφορβεῖα, εἰς τὰ ὅποια εἰς μεγάλας ἀπεράντους γαίας ζῶσιν ἀναμίξ ἐν συναγελασμῷ ἐπιθήτορες, φορβάδες καὶ πῶλοι ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβλέψεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἴπποπαραγωγὴν (*). Ἡμιάγρια, εἰς τὰ ὅποια αἱ φορβάδες καὶ οἱ πῶλοι ζῶσιν ἀγεληδόν εἴτε φυσικῶς νεμόμενοι ἢ, ὡς ἐν καιρῷ δριμύτος χειμῶνος, καὶ τεχνητῶς διατρεφόμενοι. Οἱ ἐπιθήτορες ἰδιαιτέρως ἐνσταυλιζόμενοι ἀφίενται κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ ἐλεύθεροι πρὸς τὰς φορβάδας. Ἡμερα, εἰς τὰ ὅποια γίνεταί συστηματικὴ εὐγενὴς Ἴπποπαραγωγὴ, ἀμφοτέρω τὰ γένη καὶ οἱ πῶλοι ἰδιαιτέρως φροντιζόμενα.

Ἴπποφορβεῖα ἰδιωτικὰ διατηρούμενα ὑπὸ ἰδιωτῶν. Δημόσια διατηρούμενα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἢ τοῦ Ἐμπορίου πρὸς χρῆσιν τῆς χώρας ἢ καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν καὶ Στρατιωτικά, πρὸς ἀποκλειστικὴν παραγωγὴν στρατιωτικῶν ἵππων, διατηρούμενα παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Γεωργικὴ ἢ Ἀγροτικὴ Ἴπποτροφία, ἣν ἐπαγγέλλονται διάφοροι ἰδιῶται χωρικοὶ μεμονωμένως διὰ τῶν ἰδίων τῶν φορβάδων, τῆς Κυβερνήσεως παρεχούσης μόνον τοὺς ἐπιθήτορας.

Ἡλικία ἐπιθήτορος πρὸς ἀνάβασιν ἀπὸ τοῦ 5ου ἔτους συμ-

(*) Τουρκιστὶ ναργίλεδες.

πεπληρωμένου μέχρι τοῦ 14ου φορβάδος πρὸς παραγωγήν ἀπὸ τοῦ 4ου συμπεπληρωμένου μέχρι τοῦ 16ου. Διατροφή τοῦ ἐπιθήτορος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνάβασεως κριθῆ 4—5 ὀκάδες, ἀχύρου ἢ χόρτου 5—6. Ὁ ὄργασμός εἰς τὰς φορβάδας διαρκεῖ ἀπὸ μιᾶς μέχρι 3 ἡμερῶν, ἐπαναλαμβάνεται δὲ μετὰ 8 ἢ 10 ἡμέρας. Ἡ κύησις γίνεται καταφανῆς περὶ τὸν θοῦ ἢ 7ου μῆνα διαρκεῖ δὲ περὶ τὰς 340—350 ἡμέρας ἡ κοιλία ἐπικρέμαται πρὸς τὰ κάτω, αἱ λαγόνες κοιλαίνονται, οἱ εἰλεακοὶ λόφοι ἐξέχουσιν, αἱ τῆς κοιλίας φλέβες αἱ πρὸς τοὺς μαστοὺς φερόμεναι πρήσκονται, καθὼς καὶ οἱ μαστοὶ τὸ ἔμβρυον τέλος σκιρτᾷ, ὁπότεν εἰς τὴν φορβάδα παρέξωμέν πρὸς πόσιν τὴν πρῶταν πρὸ τῆς σιτίσεως ποσότητα ψυχροῦ ὕδατος. Τὸ σκίρτημα τοῦτο γίνεται καταφανές πρὸς τὰ πλάγια μέρη τῆς κοιλίας ἢ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρός. Ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ φορβάς δύναται πάλιν ν' ἀναβῆ. Δύο μῆνας πρὸ καὶ ἓνα μετὰ τὸν τοκετὸν καταπαύει πᾶσα κοπιώδης ἐργασία· συνιστῶνται οἱ ὑγιεινοὶ περιπάτοι καὶ ἡ ἐπιμακρὸν διαμονὴ ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐκαστος ἐπιθήτωρ ἀναλογεῖ πρὸς 30—40 φορβάδας, δύναται δὲ καλῶς διατρεφόμενος νὰ ἐπιβῆ τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἀνεὺ ἐξαντλήσεως. Ἡ παραγωγή τοῦ γάλακτος εἰς τὰς φορβάδας διαρκεῖ καὶ ἐπὶ ἐν ἔτος. Ὁ πῶλος θηλάζει 5—6 μῆνας.

Ἄπαντα τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ δυσμορφίαι, αἱ σωματικαὶ χρόνιαι βλάβαι καὶ τὰ ἐπάρματα (ἐξοστῶσις κτλ.), αἱ κακαὶ ἔξεις εἰσὶ κληρονομικαί.

Ὁ πῶλος κληρονομεῖ ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς τὰς ιδιότητάς τοῦ προσθίου τμήματος τοῦ σώματος, τὴν ιδιοσυγκρασίαν, τὸν θυμὸν, τὰ κινήτικα ὄργανα καὶ ἐν μέρει τὸ ἀνάστημα καὶ τὸν χρωματισμὸν τοῦ δέρματος. Ἐκ δὲ τῆς μητρὸς τὰς ιδιότητάς τοῦ ὀπισθίου τμήματος τοῦ σώματος, τὴν αἰσθητικότητα καὶ ἐν γένει τὴν κατασκευὴν τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων· κατὰ πλείστον δὲ τὸ ἀνάστημα καὶ ἐν μέρει τὸν χρωματισμὸν. Πρὸς σύμμειξιν προτιμητέον ἐπιθήτορα ταπεινοῦ καὶ φορβάδα ὑψη-

λοῦ ἀναστήματος. Πρὸς παραγωγήν ὑψηλοῦ ἀναστήματος προτιμῶνται αἱ ὑψηλαὶ φορβάδες.

Ἐν τῇ ἵπποτροφίᾳ διακρίνομεν: α.) τὴν αὐτόχθονα γενεάν ἢ σύμμειξιν, ὁπότεν τὰ συμμιγνυόμενα γένη προέρχονται ἐξ ἵππων γεννηθέντων καὶ ἀνατραφέντων ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἀδιακρίτως τῆς εἰδικῆς ἐκάστου γενεᾶς. β.) τὴν ὁμογενῆ γενεάν, ὅταν ἀμφότερα τὰ συμμιγνυόμενα ἀνήκωσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰδικὴν ἵππικὴν γενεάν. γ.) τὴν ἑτερογενῆ γενεάν ἢ ἀπλῶς Σύμμειξιν ἢ καὶ Ἑτερομιξίαν, ὁπότεν τὰ συμμιγνυόμενα προέρχονται ἐκ δύο διαφόρων ἵππικῶν γενεῶν. δ.) τὴν αἰμομιξίαν, ὁπότεν τὰ συμμιγνυόμενα εἰσὶ συγγενῆ ἐξ αἵματος. Ὀνομάζομεν πρωτομιγῆ γενεάν τὰ προϊόντα ὁμογενοῦς καθαρᾶς μίξεως· δευτερομιγῆ τὰ προϊόντα τῆς πρωτομιγοῦς μετ' ἄλλης γενεᾶς· τρίτομιγῆ, τεταρτομιγῆ γενεάν κτλ.

Ἡ καταλληλοτέρα καὶ μόνη ἐποχὴ τοῦ ἔτους πρὸς γέννησιν τῶν πῶλων εἶνε ἡ ἀνοιξίς.

Ἡ ΚΑΜΕΛΛΕΙΑ

(Τῷ κ. Τ. Δ. εἰς Πάτρας)

Ἡ καμελλεῖα θεωρεῖται ὡς ὁ περικαλλέστερος ἀνθοφόρος θάμνος. Καταγομένη ἐξ Ἰαπωνίας εἰσήχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην τῷ 1793 ὑπὸ τοῦ ἰησοῦίτου padre Camelli. Εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον τῆς Καζέρτας (μεσημβρινῆς Ἰταλίας) φύτεται προαιώνιος καμελλεῖα, ἣτις θεωρεῖται ἡ πρώτη καρποφορήσασα ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐκ τῶν σπερμάτων τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι παρήχθησαν τὰ πλείστα ὁμοειδῆ φυτὰ τὰ καλλιεργούμενα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἡπείρῳ.

Τὸ φυτὸν τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ternstroemiaceae, εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ ἡ Τεῖα, ὁ θάμνος οὗτινος τὰ φύλλα ἀποξηραίνόμενα καταλλήλως ἀποτελοῦσιν τὸ τέειον.

Ἡ καμελλεῖα εἶνε θάμνος ἀειθαλῆς ἐκτάκτως καλλωπιστι-

κός διά τε τὸ λάμπρον φύλλωμά του καὶ τὴν ἐκτάκτως λαμπρὰν ἀνθησίν του· ἀνθίζει ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ φθινοπώρου μέχρι τοῦ πέρας τοῦ χειμῶνος, περίοδον δηλ. καθ' ἣν σπανίζουσι τὰ ἄλλα ἀνθῆ· φέρει δὲ ἀνθῆ μεγάλα, μονὰ, διπλᾶ ἢ πλήρη καὶ χρώματος λευκοῦ ἢ ἐρυθροῦ μεθ' ἀπάντων τῶν δικομίστων· ἐνίοτε τὸ ἐρυθρὸν ἀνθος φέρει στίγματα ἢ φλέβας λευκὰς ἢ κυανᾶς, τὸ δὲ λευκὸν στίγματα ἢ φλέβας ἐρυθρὰς ἢ κιτρίνας.

Τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀνθῶν χρησιμεύουσι πρὸς καθορισμὸν τῶν ὑπεροικτακωσίων ποικιλιῶν τῆς καμελλείας.

Εὐδοκιμεῖ καὶ παρέχει ὀλίγην σχετικῶς δυσκολίαν ἢ καλλιέργεια αὐτῆς εἰς κλίματα εὐκρατά, ἐνθα τὸν μὲν χειμῶνα τὸ ψῦχος οὐδέποτε ὑπερβαίνει τοὺς 5—6 βαθμοὺς κάτω τοῦ 0, τὸ δὲ θέρος εἶνε δροσερὸν καὶ σχετικῶς ὑγρὸν, ἐνῶ καθίσταται δυσχερεστάτη ἡ συντήρησις τῆς εἰς χώρας ὧν ὁ χειμῶν εἶνε δριμύς τὸ δὲ θέρος αὐχμηρὸν, ὡς ἐν Ἀττικῇ. Τοῦτου ἕνεκα ἐνταῦθα μόνον δι' ἐκτάκτων περιποιήσεων καὶ προφυλάξεων κατορθοῦται ἡ συντήρησις τῶν καμελλειῶν, αἵτινες ἐπὶ τέλους καταστρέφονται προσβαλλόμεναι ὑπὸ βαθμιαίας ἐξαντλήσεως. Ἡ μεγάλη θερμοκρασία συνοδευομένη μετὰ ξηρασίας ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ εἶνε θανάσιμοι ὄροι ὑπάρξεως διὰ τὴν καμελλείαν. Ἡ ξηρασία δὲ τῆς ἀτμοσφαιρας δὲν δύναται, ὡς κακῶς υποθέτουσι τινες, ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν ἀφθόνων ἀρδεύσεων, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ αὐταὶ ἀποβαίνουσι θανάσιμοι τῇ καμελλείᾳ, ἥτις δέον γὰρ φύηται ἐν ἐδάφει ἀραιότατῳ ἐπιτρέποντι τὴν ἐλευθέραν καὶ ταχείαν διόδον τῶν τῆς ἀρδεύσεως ὑδάτων. Μόνον διὰ τῶν συνεχῶν ψεκασμῶν τοῦ φυλλώματος τῆς καμελλείας καὶ τῆς καταβρέξεως τῶν πέριξ αὐτῆς προφυλακτικῶν τοίχων καὶ τοῦ ἐδάφους κατορθοῦται ἐν μέρει ἡ μείωσις τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν τῆς ξηρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας ἐν ὧρα αὐχμηροῦ θέρους.

Προστούτοις ἡ καμελλεία ἀν καὶ ἔχη ἀνάγκην ἀφθόγρου φωτός καὶ ἀέρος οὐχ ἥττον ζημιοῦται μεγάλως ὅταν προσβάλλεται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δι' ὃ τοπο-

θετοῦσιν αὐτὴν πάντοτε εἰς μέρος βορεινὸν προφυλασσόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρίας δια τοίχου ἢ διὰ πυκνῆς συστάδος δένδρων, εἰάν δὲ ἔτυχε νὰ φύηται εἰς ἀσκεπὲς μέρος δέον ἐν ὧρα θέρους πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς νὰ πηγνυται ξυλίνη ἢ καλαμίνη σκιάς.

Αἱ προφυλάξεις αὗται εἶνε ἀπαραίτηται εἰς κλίματα ὡς τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ πλείστων ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Τοποθεσίαι ἔχουσαι τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰς βορεινὰς πλευρὰς δροσερῶν καὶ συσκιῶν κήπων ἀρδευομένων συνεχῶς κατὰ τὸ θέρος καὶ ἐχόντων ἀφθόνον ὑγρασίαν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ αὐτῶν. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους φυομένην καμελλείαν εἶδον ἄλλοτε ἐν Ἀνδρῶν ὄχι μόνον εὐδοκίμως βλαστάνουσαν καὶ ἀνθοῦσαν, ἀλλὰ καὶ καρποφοροῦσαν, εἶνε δὲ ἡ καρποφορία φυτοῦ ἐξωτικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνδειξίς πλήρους εὐδοκιμήσεως. Ἐντούτοις ὅσονδήποτε εὐναικὴ καὶ ἀνῆνε ἡ ἐκλεγομένη τοποθεσία διὰ τὰς καμελλείας, ἐν Ἑλλάδι οἱ ἐπανειλημμένοι καθ' ἐκάστην ἐν ὧρα θέρους ψεκασμοὶ αὐτῶν καὶ τὰ περὶ ταῦτα καταβρέγματα οὐδέποτε πρέπει νὰ παραμελῶνται ἐν τῇ καλῶς ἐννοουμένη συντηρήσει τῆς καμελλείας. Χάρις εἰς ταῦτα ὁ μακαρίτης Μαρκέτης κατώρθωσεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κήπὸν του ν' ἀναπτύξῃ καὶ διατηρήσῃ πολλὰς καμελλείας, ὧν αἱ πλείσται καὶ σήμερον ἔτι ὑπάρχουσι καὶ κατ' ἔτος ἀνθοῦσιν ἀποφέρουσαι ἄριστον εἰσόδημα εἰς τὴν νῦν ἰδιοκτήτριαν αὐτῶν, καθότι τὰ ἀνθῆ τῆς καμελλείας ἐνταῦθα πωλοῦνται πρὸς τέσσαρας καὶ πέντε δράχμας ἐκάστον.

Ὡς εἶδομεν τὴν καμελλείαν παραβλάπτουσιν αἱ συνεχεῖς ἀρδεύσεις. Ἡ ἀφθονος ὑγρασία ἐν τῷ ἐδάφει ἀποβαίνει εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο θανάσιμος, ὅθεν δέον νὰ φυτεύεται εἰς ἔδαφος λίαν πόριμον. Εἰς τὴν γάστραν ἐνθα προτιθέμεθα νὰ φυτεύσωμεν καμελλείαν θέτομεν μέχρι τοῦ τετάρτου ἀπὸ τοῦ πυθμένου συντριμμάτα λεπτὰ πηλίνων ἀγγείων, ἢ κάλλιον λεπτὰ τεμάχια ξυλανθράκων, πληροῦμεν δὲ ἀκολουθῶς τὸ δοχεῖον διὰ μίγματος ἐκ τεσσάρων μερῶν ἐκλεκτοῦ καστανοχρώματος

και ενος μερους ομοίως εκλεκτου κοπροχώματος (*), μεθ' ο φυτευομεν· αλλάσεται δε το ούτω παρασκευαζόμενον έδαφος των εν γάστραις φυομένων καμειλειών κατά μήνα Μάρτιον εκάστου έτους.

Αι καμειλείαι ευδοκιμοῦσι πλειότερον φυτευόμεναι εις το υπαιθρον, αλλά πάντοτε εις θέσεις προφυλασσομένας από των ηλιακων ακτινων ως ανωτέρω ελέχθη. Προς τον σκοπον τουτον ανоруσεται κατά μήκος βορεινου τοίχου λάκκος έχων βάθος και πλάτος ενος τουλάχιστον μέτρου, μήκος δε ανάλογον προς τον αριθμόν των φυτευθησομένων δένδρων. Εις το βάθος του λάκκου και μέχρις ύψους τεσσαράκοντα ως έγγιστα εκατοστων του μέτρου από του πυθμένος τίθεται στρώμα εκ χαλικίων (οπως σχηματισθη υπέδαφος λίαν πορώδες), μεθ' ο πληροῦται ο λάκκος δια του εκ καστανοχώματος και κοπροχώματος μίγματος.—Το ανω μέρος του μίγματος τούτου ανανεοῦται κατ' έτος, — (Ούτω καλλιεργοῦνται αι ανωτέρω αναφερόμεναι καμειλείαι του Μαρκέτη). Ανωθεν των ούτω φυτευομένων καμειλειών εινε καλον να υπάρχη σκελετος υποστεγου, ινα εν ώρα δριμέος χειμώνος και κατά τας ημέρας καθ' ας πνέει σφοδρος ανεμος προφυλάσσωνται τα δένδρα δια ψιθων η σανιδων.

Η καμειλεία πολλαπλασιάζεται δια μοσχευμάτων και δια σπόρων. Η δια καταβολάδων, έναερίων η υπογειών, πολλαπλασίασις του φυτου τούτου, η άλλοτε εν χρήσει, εγκατελείφθη πανταχοῦ, διότι απεδείχθη ότι εινε καταστρεπτική δια την μητέρα και ότι παράγονται δια της μεθόδου ταύτης φυτά βραχύβια.

Η δια μοσχευμάτων πολλαπλασίασις γίνεται κατά Φεβρουάριον η Μάρτιον εκ κλάδων του προηγουμένου έτους μήκος δε δέκα περίπου εκατοστων του μέτρου. Ταῦτα οπως επιτύχωσι λαμβάνονται εξ υποκειμένου ευρώστου, φυτεύονται εν σπερματοδόχαις πληρουμέναις δια χώματος συγκειμένου εξ

(*) Το χώμα το προερχόμενον εκ της αποσυνθέσεως κλάδων και φύλλων συσσωρευομένων εις γωνίαν του κήπου.

ισων μερων λεπτου καστανοχώματος και λεπτης ποταμίας άμμου, καλύπτονται δι' υελίνου κώδωνος και τίθενται εν θερμαινομένω πολλαπλασιαστήριω. Η πλήρης ρίζωσις των μοσχευμάτων τελείται εντός δύο μηνων, μεθ' ους ταῦτα μεταφυτεύονται εις μικράς γάστρας πληρουμένας δια μίγματος εκ τριων μερων λεπτου καστανοχώματος και δύο μερων λεπτης ποταμίας άμμου. Επί ένα μήνα μετά την μεταφύτευσιν διατηροῦνται τα νεαρά ταῦτα φυτά εν τῷ πολλαπλασιαστήριω, μεθ' ο εχέγονται και τοποθετοῦνται εις σκιερὸν, ευαερον και δροσερον μέρος του κήπου.

Οι σπόροι της καμειλείας εινε μέλανες και υποστρόγγυλοι, έχουσι δε μέγεθος λεπτοκαρύου και δεν διατηροῦσιν επί πολυ την βλαστικήν αυτων δύναμιν, δι' ο δεον να σπείρωνται το ταχύτερον μετά την ώριμάνσιν. Σπείρονται δε πολλοι άμοῦ εν σπερματοδόχαις η κάλλιον ανά εις εν μικραίς γάστραις ων το τέταρτον από του πυθμένος πληροῦται δια συντριμμάτων πηλινων άγγείων, το δε υπόλοιπον δια μίγματος εκ τριων μερων λεπτου καστανοχώματος και δύο μερων λεπτης ποταμίας άμμου. Τα περιέχοντα τους σπόρους δοχεία τίθενται εν πολλαπλασιαστήριω ενθα οἱ βλαστάνουσιν εντός 40 — 60 ημερων. Τα εν σπερματοδόχαις φυόμενα φυτά μεταφυτεύονται κατ' ιδίαν εις μικράς γάστρας ευθὺς ως αποκτήσωσι τέσσαρα η πέντε φύλλα.

Τα εκ σπόρων προερχόμενα φυτά φέρουσιν ως επί το πλειστον άνθη μονά δι' ο μετά τρία η τέσσερα έτη, οτε ο κορμος των παρά την βάσιν έχει διάμετρον πέντε περίπου εκατοστων του μέτρου, έμβολιάζονται, λαμβανομένου του κέντρου η του οφθαλμου εξ υποκειμένου της άρεσκείας μας πλην υγιους και ευρώστου.

Η καμειλεία υποβάλλεται ευκόλως και ακινδύνως εις την κλάδευσιν, δι' ης διδεται αυτή οιοδηποτε σχήμα.

ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΣ ΤΩΝ ΟΙΝΑΠΟΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΝΟΔΟΧΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

Πολλάκις κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, ὅτε ἄρχεται τὸ θέρος, ὅτε ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται, οἱ τοῖχοι τῶν ὑπογείων, τῶν οἴναποθηκῶν, ἐπιστρώννυνται ὑπὸ εἶδους βλαστήσεως· τὰ ἰκριώματα, αἱ κάδδαι, αἱ βυτίαι, τὰ βυτία, κενὰ ἢ πλήρη, αἱ φιάλαι καὶ τὰ πώματα καλύπτονται ἐξωτερικῶς ὑπὸ εὐρώτος. Ἐὰν ἐγχαίρωσ δὲν ληφθῇ ἡ δέουσα πρόνοια ἀπάντα τὰ ἀντικείμενα τῆς οἴναποθήκης καταπλημμυροῦνται ὑπὸ παρασίτων δυναμένων νὰ μεταδώσωσιν εἰς τοὺς οἴνους κακὴν ὄσμήν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίως ὅταν αἱ οἴναποθήκαι ἦν ἐφύσει ὑγραί.

Ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν, ἡ ἐξυγίανσις ὑπογείου ἑλίου ὑγροῦ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, εἴτε δι' ἀποστραγγίσεως ἐκτελουμένης ἐσωτερικῶς καὶ καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τοῦ κτιρίου, εἴτε διὰ καταλλήλου ἀερισμοῦ.

Ἡ ἀποστράγγισις εἶνε εὐκόλος ἐργασία καὶ ὀλιγοδάπανος· ἐκτελουμένη ἐν ἀρκούντι βᾶθει, παρέχει διαρροὴν διαρκῶς εἰς τὰ ὑποχθόνια ὕδατα, αἰτίαν τῆς σταθερᾶς ὑγρασίας τοῦ ὑπεδάφους. Δημιουργοῦντες ταχὺν ἀερισμὸν διὰ δύο ἀντιθέτων ὀπῶν, κατορθοῦμεν νὰ ἀποξηράνωμεν τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους. Πράττομεν δὲ οὕτως ὥστε ὅσῳ τὸ δυνατόν νὰ ἔχωμεν θερμοκρασίαν σταθερὰν 10 βαθμῶν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῶν ἀποθηκῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ εὐρὼς ἀποτελεῖ ἀληθῆ κίνδυνον διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ οἴνου, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ καθαρίζωμεν τὰς οἴναποθήκας ἀπὸ τοῦ παρασίτου τούτου. Δι' ἀσβεστῶσεως καθαρίζονται οἱ τοῖχοι. Διὰ πλύσεως διὰ ζέοντος ὕδατος, περιέχοντος ἐν διαλύσει εἴκοσι δράμια χλωριούχου ἀσβεστίου κατὰ ἑκατὸν ὀκάδας, κατορθοῦμεν νὰ καταπνίξωμεν ὅλους τοὺς εὐρώτας ὅσοι ἐπεκολλήθησαν ἐπὶ τῶν οἴνοδοχῶν ἀγγείων.

Διὰ τῆς οἴναντλίας καὶ τῶν οἴνοσωλήνων αὐτῆς διαβιβάζομεν ψυχρὸν ὕδωρ περιέχον ἐν διαλύσει χλωριούχον ἀσβε-

στιον, μεθ' ὃ, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῶν ἡ ὄσμή τῆς οὐσίας ταύτης ἐκπλύνομεν αὐτοὺς διὰ καθαροῦ ψυχροῦ ὕδατος. Εἰς ὁμοίας πλύσεις ὑποβάλλομεν τὰ χωνία καὶ πᾶν ἄλλο ὄργανον ἢ δοχεῖον.

Διὰ τοὺς τοίχους δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν θεικὸν χαλκὸν ὃν συνδυάζομεν μετὰ τῆς ἀσβέστου. Οὕτω ἀναμιγνύοντες 100 μέρη γάλα ἀσβέστου μετὰ 10 μερῶν θεικοῦ χαλκοῦ ἐπιτυγχάνομεν μίγμα μεγάλης δραστικότητος. Ἡ ἀσβέστος καὶ ὁ θεικὸς χαλκὸς ἐν ταῖς αὐταῖς ἀναλογίαις μετὰ 10—15 μερῶν χλωριούχου ἀσβεστίου παρέχουσιν ὡσαύτως καλὰ ἀποτελέσματα. Διὰ τοιούτου ὑγροῦ ἐπιχρίοντες τοὺς τοίχους εἴμεθα βέβαιοι νὰ καταστρέψωμεν τὰς μᾶλλον πεπαλαιωμένας βλαστῆσεις μυκήτων.

Ἀσφαλῶς ὡσαύτως ἀπαλλάσσονται ἀπὸ πάσης μυκητώδους βλαστήσεως τὰ ξύλινα ἰκριώματα πλυνόμενα δι' ἀπλῆς διαλύσεως θεικοῦ χαλκοῦ.

Αἱ βυτίαι, τὰ βυτία καὶ αἱ κάδδαι ἀπολυμαίνονται ὡσαύτως καλῶς διὰ ζέοντος ὕδατος.

Μετὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἐξυγίανσιν τῶν ἀποθηκῶν καὶ τοῦ ἐν αὐταῖς ὑλικοῦ εἶνε πλέον βέβαιον ὅτι ὁ εἰς ταύτας φυλασσόμενος οἴνος θὰ διατηρηθῇ ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐντούτοις ἡ κάπνισις αὐτοῦ διὰ τῆς ἐν βυτίοις κύσεως θειωμένων ταινιῶν ἀποβαίνει πάντοτε ὠφέλιμος, διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ θειώδεις καπνοὶ εἶνε εἰς ἄκρον ἀπολυμαντικοί.

Προετάθη ὡσαύτως, ὡς μέσον πρὸς παρακώλυσιν τῆς φθορᾶς τῶν ἀντικειμένων τῆς οἴναποθήκης ὑπὸ τῶν εὐρώτων, νὰ ἐπιχρίωνται ταῦτα διὰ τινῶν προϊόντων, οἷον τῆς παραφίνης, τοῦ κρεωζώτου, τοῦ φανικοῦ ὀξέος. Γρῶντι ἡ παραφίνη δύναται νὰ ἔχη πλεονέκτημά τι ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, καθιστῶσα ἄπορα τὰ βυτία, ἀλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τούτου εἶνε καὶ ἐπιβλαβής, διότι φράττουσα τοὺς πόρους τοῦ ξύλου, ἐμποδίζει τὸν οἴνον νὰ ὑποστῇ τὴν βραδείαν αὐτοῦ κατεργασίαν καὶ ἐπομένως ν' ἀναπτύξῃ πάσας τὰς ἀρετὰς του. Ἡ παραφίνη ἐν

τούτοις, εἶνε καταλληλοτέρα διὰ τὰ ξύλινα ἰκρίωματα, ἐφ' ὧν ἐπιτίθεται διαλελυμένη διὰ χρωστήρας (πινέλλου).

Ἀκατάλληλα, ὡς ὁρῶντες πρὸς ἐπίχρισιν τῶν βυτίων καὶ τῶν ἄλλων οἰνοδόχων ἀγγείων εἶνε τὸ κρεώζωτον καὶ τὸ φανικόν ὄξύ, αἴτινα, ἂν καὶ κάλλιστα κατὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν κρῖ-
πτογάρμων ἐπὶ τῶν ξύλων, ἔχουσιν ἐντούτοις τὸ μέγα ἀτόπημά
ὅτι μεταδίδουσιν εὐκόλως εἰς τὸν οἶνον ὄσμᾶς, αἵτινες καθι-
στῶσιν αὐτὸν ἀποτον.

(Ἐκ τοῦ *Moniteur Vinicole*).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φιρένκι. *Τῷ κ. Γ. Υ. εἰς Βῶλον.* Τὸ κοινὸν παρ' ὑμῖν μῆλον φησὶ φκινέται ὅτι ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀνατολικὴν ποικιλίαν τοῦτο ἄλλως δεικνύει καὶ ἡ τουρκικὴ τοῦ καρποῦ ὀνομασία, ἣν εἶνε στρατιωτικὸς βαθμὸς μεταξὺ πασᾶ καὶ μουσίρου, ἂν ἀκριβῶς ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς. Τὸ μῆλον τοῦτο φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐξ Ἀνατολῆς, ὅθεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰσήχθη εἰς Θεσσαλίαν ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν (φιρίκου τινὸς ἴσως). Ὁ μηλολόγος κ. Vimont, πρὸς ὃν ἀπετάθημεν, κατατάσσει τὸ φηρὶ εἰς τὴν ὀμάδα Bouteille, τὴν τρίτην ἐκ τῶν ἐννέα ὀμάδων τῶν πρὸς κατασκευὴν μηλίτου μῆλων (*), ἂν καὶ μετέχει καὶ χαρακτηριστῶν τινῶν τῆς ὀμάδος languelle.

— *Μασθένεια ἀμπέλου.* *Τῷ κ. Θ. Θ. εἰς Σουμπάε.* Ποιήσατε χρῆσιν τῶν ψευασμῶν διὰ μίγματος σάκωνος καὶ πετρελαίου κατὰ τὰς ὁδοίους ὁδηγίας ἐν τῇ α' Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ τοῦ 1891 (σελ. 288 καὶ 433). Διὰ τῶν ψευασμῶν τούτων θὰ καταστράψῃσι τὰ προεβέλλοντα πούρ βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου σας μικρὰ ἔντομα. Ἀποστείλατε δείγματα.

— *Μέσαις ἀνθέων ὑπωροφύρων τῆ βιοθεσίας τῶν μελισσῶν.* *Τῷ κ. Θ. Α. εἰς Πάτρας.* Ἀφ' οὗ πάντα τὰ

ἄλλα μέτα, ἔσονται ἐδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν κρῖτων κρεῖττον καὶ μήλιμα σας ἡρακρῶσαι πρὸς τὸν μηλίτου διακρί-
ρησιν μελισσῶν. Εἶνε ἀποδοκιμασθῆναι εἰς τὰ μέτα, ἐνθα διο-
τηροῦνται κυφῆλαι, τὰ ὑπωροφύρα κατ' ἔτος δένουσιν ἀφθόνως
καρπύς, διότι, ὡς γνωστόν, αἱ μέλισσαι συνκελεύσι μέγαν εἰς
τὴν γονιμοποίησιν τῶν ἀνθέων.

— *Φρούτα εὐδοκιμασθῆναι εἰς σύσκια (μέρη).* *Τῷ κ. Γ. Κ. ἐνταῦθα.* Ἐκ τῶν δυνάμεων νὰ εὐδοκιμήσωσιν εἰς σύσκια μέρη φυτῶν εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: Κέρασος ἡλυσιτάκη (Cerasus lusitanica), Κέρασος δαφυοκέρασος (C. laurocerasus), Κόμαρος (Arbutus unedo), Μαονία (Mahonia aquifolium), Πύξος (Buxus sempervivus), Ἰληξ (Ilex aquifolium), Λιγούστρον τὸ κοινόν (Ligustrum vulgare), Εὐώγυρον τὸ ἰαπωνικόν (Euconymus japonicus), Βίγκα (Vinca major, V. minor) — δι' ἧς δύναται νὰ καταργηθῆ κακόντατος χλοερὸς τάπης εἰς σύσκιον μέρος — Ροδόδενδρον (Rhododendron arboreum). Τὸ τελευταῖον τοῦτο εὐδοκιμεῖ μόνον εἰς χώρας βορειότερας τῆς ἡμετέρας.

— *Φρούτα εὐδοκίμα.* *Τῷ κ. Α. Β. εἰς Κερμαλίτην.* Ἡ φρούτα εὐδοκιμεῖ εἰς πᾶν ἔδαφος ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ σκάπτηται καλῶς, νὰ λιπαίνεται μὲ κοπρίαν καλῶς χωνευμένην, νὰ μὴ σκιάζηται ὑπὸ δένδρων ἢ κτιρίων καὶ νὰ ποτίζηται ἀφθό-
νως κατὰ τὸ θέρος. Ἡ φρούτα φτεύεται εἰς ἀποστάσεις 20 ἑκατοστίων τοῦ μέτρου καὶ εἰς ἀστάσεων ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλή-
λων περὶ τὸ μέτρον, ὑψηλοτέρων δὲ κατὰ 15 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἀπὸ τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους. Ἦν τε διατη-
ρῆται ἡ ποικιλία ἀμετέβλητος ἢ δὲ παραγωγὴ ἀφθόνως, ἡ φυ-
τεία ἴσον ν' ἀνανεοῦται κατὰ τριετίαν. Κοιτὰ τὴν ἀνανέωσιν προτιμῶνται τὰ νεαρὰ φυτὰ γίνεσθαι δὲ αὕτη κατὰ προτι-
μῆσιν τὸν Ὀκτώβριον—Νοέμβριον.

— *Μέσαις ἀνθέων ὑπωροφύρων τῆ βιοθεσίας τῶν μελισσῶν.* *Τῷ κ. Π. Α. Α. εἰς Πάτρας.* Τούς γλυκίζοντας οἶκους δύνασθε νὰ θεραπεύσητε ἐν καιρῷ χει-
μῶνος κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς χρηγορευμένας ἐν σελ. 131—133 τοῦ Γ' τεύχους τῆς α' Ἑλληνικῆς Γεωργίας τοῦ ἐνιστώτος

(*) L'art de reconnaître les fruits de presseoir, par E. Vimont.

έτους. Ἴδῃ κατ' ἀνάγκην ὅπως προλάβητε τὴν κατὰ τὰ πρῶτα θάλαττη τοῦ θέρου πιθανὴν δευτέραν ζύμωσιν αὐτῶν δέον νὰ καταφύγητε, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖτε, εἰς τὴν οἰνοπνευματίου προσθέτοντες δηλαδὴ οἰνόπνευμα τόσον ὥστε μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος φυσικοῦ ἐν τῷ οἴνῳ συμποσωθῶσι 14 — 15 % — Διὰ τῆς προσθήκης τοῦ οἰνοπνεύματος ἢ γλυκύτης βεβαίως δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ. — Ἄλλ' ἐὰν δὲν θέλετε νὰ καταστήσητε τὸν οἶνον σας τόσον οἰνοπνευματοῦχον, δύνασθε νὰ προλάβητε τὴν δευτέραν ζύμωσιν, ἐὰν ἔχετε ὑπόγειον δρόσερον, διὰ τῶν ἐξῆς μέσων:

- 1) Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς θειωδῶν καπνῶν ἐντὸς καθαρῷ βυτίου καὶ τῆς εἰς τοῦτο μεταγγίσεως τοῦ οἴνου (ὁ οὕτω θεραπευόμενος οἶνος μετὰ τινῶν ἡμερῶν ἡσυχίαν μεταγγίζεται ἐκ νέου εἰς καθαρὸν βυτίον).
- 2) Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἀπὸ τοῦ βυτίου τριῶν ἢ τεσσάρων ὀκάδων οἴνου, τῆς καύσεως ἐν αὐτῷ ταινίας θειωμένης καὶ τῆς μετὰ τινὰς ἡμέρας μεταγγίσεως αὐτοῦ εἰς ἕτερον καθαρὸν βυτίον.
- 3) Διὰ τῆς προσθήκης 150 δραμίων ἀλεύρου μουστάρδας (προηγουμένως ζυμωθέντος μετὰ δύο ὀκάδων οἴνου) κατὰ ἑκατὸν ὀκάδας οἴνου — τὸ μέσον τοῦτο μεταδίδει εἰς τὸν οἶνον ἰδιόζουσαν γεῦσιν — ὁ οἶνος μετὰ δύο ἡμερῶν ἡσυχίαν μεταγγίζεται εἰς καθαρὸν βυτίον ἐν ᾧ ἐκτὴ ταινία θειωμένη.
- 4) Διὰ τῆς θερμάνσεως, ἥτις εἰς τοὺς κοινούς οἶνους δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον ὡς ἐξῆς: λαμβάνομεν τὸ δέκατον τοῦ πρὸς θεραπείαν οἴνου καὶ τὸ θερμαίνομεν μέχρι βράσεως μεθ' ὃ τὸ χύνομεν εἰς τὸ βυτίον ἐξ οὗ ἐλήφθη μετὰ τὴν ψύξιν καὶ τὴν καθίζησιν ὁ οἶνος μεταγγίζεται εἰς καθαρὸν καὶ καπνιστὴν διὰ θείου βυτίον. καὶ 5) διὰ τῆς διυλίσεως, ἐὰν ἔχετε εἰδικὸν δι' οἶνους διυλιστήριον. Ἐὰν καὶ μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν οἰουδήποτε τῶν μέσων τούτων κατὰ τὰ πρῶτα θάλαττη τοῦ θέρου ἀρχίσῃ ὁ οἶνος νὰ ζυμοῦται, καλύψατε τὸ βυτίον μὲ βρεγμένας ψάθας ἢ οἰαδήποτε παλαιὰ πλὴν καθαρὰ ὑφάσματα, τὰ ὅποια ἐξακολουθεῖτε καθ' ἑκάστην νὰ βρέχετε διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἵνα ταπεινώσητε τὴν θερμοκρασίαν τοῦ βυτίου καὶ παρακωλύσητέ εἰ δυνατόν τὴν πρόοδον τῆς ζύμωσεως. — Ἡ χωρητικότης τῆς ρίψεσ κατὰ Ἰάλλοις εἶνε λίαν ποί-

κίλη· ἐν τούτοις συνήθως ρίψεσ ἐννοοῦσι τὴν βορδαλέζαν χωρητικότητος 228 λίτρων, ἥτοι 178 ὀκάδων· ἐπομένως ἂ συγγραφεὺς ὅστις λέγει νὰ προσθέσητε 10—15 γραμμάρια ραρ ρίψεσ βορικοῦ ἢ ἰταλικοῦ ὀξέος ἐννοεῖ 7—10 γραμμάρια κατὰ ἑκατὸν ὀκάδας· ἀλλὰ αἱ οὐσίαι αὗται ὑπὸ ἄλλων οἰνολόγων ἀναφέρονται ὡς ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν. Οὐδετέρου ὀξυτρυγικοῦ καλίου προστίθενται 10—15 γραμμάρια κατὰ ἑκατόλ. (78 ὀκάδας). — Οἰνολογικὰ συγγράμματα ἀρχαύντως πρακτικὰ εἶνε: *Traité pratique des Vins*, Paul le Sourd, librairie Masson, Boulevard Saint-Germain, Paris — *Traité pratique de l'art de faire le vin*, par Cazalis, Librairie Masson.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— **Ἐεύχη ἐλλείποντα τῆς « Ἑλληνικῆς Γεωργίας »**. Πᾶσα αἴτησις περὶ ἀποστολῆς ἐλλειπόντων τευχῶν τῆς « Ἑλληνικῆς Γεωργίας » τῶν ἐτῶν 1885—1892 δέον νὰ συνοδεύηται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἥτοι μετὰ πεντήκοντα λεπτῶν δι' ἑκάστον τευχος.

Ἀπεσπασμένοι τόμοι τῆς « Ἑλληνικῆς Γεωργίας » τῶν ἐτῶν 1887—1892 πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς « Ἀκροπόλεως » πρὸς δραχμὰς τέσσαρας ἑκάστος ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἢ πρὸς φράγκα χρυσᾶ τέσσαρα εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐτὴν σειρῶν τῆς « Ἑλληνικῆς Γεωργίας », ἥτοι τοὺς ὀκτὼ τόμους τῶν ἐτῶν 1885—1892, λαμβάνουσιν οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀποστέλλοντες εἰς τὰ γραφεῖα τῆς « Ἀκροπόλεως » (ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9) δραχμὰς εἴκοσι τέσσαρας, οἱ δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀποστέλλοντες φράγκ. χρυσ. εἴκοσι δύο.

Οι εκδιουμούντες τὴν βιβλιοδετημένην δεόντως προσθέτωσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω τιμὴν καὶ ὄρ. εἰκοσιν.

— Δεῦρ' ἐνὺς ἐν Βουκουρεζία συνδρομη-
τάς. Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ρουμανία συνδρομηταὶ τῆς
« Ἑλληνικῆς Γεωργίας », ὅπως ἐμβάξωσι τὰς συνδρο-
μὰς αὐτῶν ἢ διὰ τῶν γραφείων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδοδο-
μένης « Ἀκροπόλεως » (ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9) ἢ διὰ
τῶν ἐν Βουκουρεζίᾳ τραπεζιτῶν κυρίων Ἀδελφῶν
Χάιτα.

— Δεῦρ' ἐνὺς ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομη-
τάς. Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομηταὶ τῆς « Ἑλ-
ληνικῆς Γεωργίας » ὅπως ἐμβάξωσι τὰς συνδρομὰς αὐ-
τῶν ἢ διὰ τῶν γραφείων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδοδομένης
« Ἀκροπόλεως » (ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9) ἢ διὰ τῶν
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τραπεζιτῶν κυρίου Περμαντζόγλου.

— Δηλητηρησάσεις διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ ἔλαβον
χώραν ἐν Πάτραις ἐκ τῆς βρώσεως βλαστῶν ἀμπέλων βαν-
τισθεισῶν διὰ διαλύσεως τῆς οὐσίας ταύτης, ὡς αἱ ἀκόλουθα
ἀνταποκρίσεις ἐκ Πατρῶν διαφόρων ἐφημερίδων ἀναφέρουσιν.

« Ἐφημερίς » τῆς 12 ἰσταμένου μηνός. Ἐγνώσθη χθές ὅτι
μικροῦ δεῖν ἐδηλητηριάξατο ἐνεκατῆς κόρη, ὀνόματι Χρυσάφω
Μπουκλάκου, φαγοῦσα βλαστῶν σταφιδαμπέλου, ἐφ' ἧς ἤδη
ἐγένοντο οἱ διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ ψεκασμοί, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐσώθη
τῇ ἐγκαίρῳ ἰατρικῇ συνδρομῇ. Τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ ἄλλα
πρότινων ἡμερῶν λαβόντα χώραν, ἤρκεσεν, ὡς εἶκος, νὰ ἐπι-
βάλῃ εἰς πανικὸν τὸν κόσμον, ἀποροῦντα τί πρέπει νὰ πράξῃ
ἐφ' οὗ καὶ μεθ' ὅσα λαμβάνονται προφυλακτικὰ μέτρα, πάν-
τοτε μᾶς ἀπειλεῖ κίνδυνος δυστυχημάτων μὴ δυναμένων δυστυ-
χῶς ἐξ ὀλοκλήρου νὰ προληφθῶσιν. Ἐν τούτοις ἡ ἀστυνομία
σκέπτεται νὰ ἐκδώσῃ διάταξιν ἀπαγορευούσαν τὴν συλλογὴν
καὶ πώλησιν χόρτων ἀγρίων, τῶν ῥαχτίστην γαιῶν ἀσκεπῶν
ὡς καὶ τῶν χανδάκων τῶν πέριξ τῶν σταφιδαμπέλων κειμένων,
καὶ ὑποχρεοῦσάν τοὺς κτηματίας, εἰσὶν ἐξαμὸν ἢ σκέπτονται

νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ ψεκασμῶν, ὅπως εἰς
μέρος καταφανές ἀναρτήσωσι λευκὴν σημάειαν φέρουσαν τὸ
γράμμα « Θ ». Τὸ ζήτημα εἶνε ἀρκετὰ σοβαρὸν, εὐλογος δὲ
εἶνε ὁ φόβος ὅστις ἐνέσκηψε παρὰ τοῖς πλείστοις, εὐπισκομένοις
προφανῶς μεταξύ δύο κινδύνων· ὡς δὲ μανθάνομεν, πολλοὶ
ἀναλογιζόμενοι τὰς ἐξ ἀμελείας ἐνδεχομένους νὰ ἐνσκήψωσι συ-
νεπείας σκέπτονται νὰ παρὰ τῆ θῶσι πλέον τοῦ βορδιγαλλίου λε-
γομένου πολτοῦ περιοριζόμενοι εἰς τὰς δι' ἀσθέντου ἀναμιεμί-
μένης μετὰ θαύου ἐπιτάσεις. Ὅπως δὲ ποτε φρονικὸν εἶνε νὰ
τηρηθῇ ἄκρα ἀυστηρότης εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀπαγορευτικὰς δια-
τάξεις, ἡ τήρησις δὲ αὐτῆ ἀφίσταται κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς
κτηματίας καὶ τοὺς οἰκογενειάρχας, τῇ συνδρομῇ, ἐννοεῖται,
καὶ τῶν ἀρχῶν».

« Παλιγγενεσία » τῆς 12 ἰσταμένου μηνός.

« Καὶ ἄλλη δηλητηρίασις ἔλαβε χώραν ἐνταῦθα χθές ἐκ
βλαστῶν σταφιδαμπέλου. Ἡ ἀστυνομία συνεπεία τῶν δηλη-
τηριάσεων τούτων ἐκδίδει διαταγὴν αὖριον, δι' ἧς ἀπαγορεύ-
εται 1) ἡ πώλησις ἀγρίων χόρτων, ἐν τῇ πόλει. 2) Ἡ ῥάντισις
διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ μερῶν ἀκαλύπτων, ἐνθα δύνανται νὰ συλ-
λέγωνται χόρτα καὶ νὰ βόσκωσι ζῆα. 3) Οἱ ἰδιοκτῆται κτη-
ματῖαι νὰ σημαίνωσι διὰ γενικοῦ σήματος τὰς διὰ Θεικοῦ ἐρ-
ραντισμένους γαίας των ».

« Ἄστν » 12—13 ἰσταμένου μηνός.

« Χθές ἡ Χρυσάφω Μπουκλάκου ἐτῶν 10 φαγοῦσα βλα-
σταὺς ἐρραντισμένους διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ μικροῦ δεῖν ἀπέθνη-
σκεν, ἐὰν δὲν προλαμβάνετο τὸ κακόν. Ἐνεκα τῶν ἀλλεπαλ-
λήλως συμβαινόντων δυστυχημάτων ἐκ τῆς βρώσεως χόρτων
καὶ βλαστάριων ῥαντισθέντων διὰ Θεικοῦ χαλκοῦ ἠναγκάσθη
ἡ ἀστυνομία πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ τούτου νὰ διατάξῃ τὰ
εἰξῆς : α) Ἀπαγορεύεται ἡ περισυναγωγὴ καὶ πώλησις ἀγρίων
χόρτων. β) Ἀπαγορεύεται ἐπίσης τὸ ῥάντισμα ἀσκεπῶν γαιῶν
καὶ τῶν πέριξ τῶν σταφιδαμπέλων χανδάκων. γ) Ὑποχρε-
οῦνται οἱ κύριοι κτημάτων, ἐν οἷς γίνεται χρῆσις Θεικοῦ χαλ-

κου να τοποθετώσιν εις καταφανές μέρος σημαίαν λευκήν φέρουσαν τὸ στοιχείον Θ.»

«Παλιγγενεσία» τῆς 17 Ισταμένου μηνός.

«Και ἄλλη δηλητηρίασις ἔλαβε χώραν ἐκ βλαστῶν σταφιδαμπέλου ἔρραντισμένων διὰ θεικοῦ χαλκοῦ. Τῇ ἐγκαίρῳ συνδρομῇ τοῦ ἱατροῦ κ. Τραμπαδώρου προελήφθη ὁ θάνατος, ἀφ' οὗ ἡ παθοῦσα Ἑλένη Φ. Κ. ἔδειξε σημεῖα ὀξείας δηλητηριάσεως.»

— **Πείσχυθησαν οἴνοι καὶ πνευματώδη ποτὰ εἰς τὸν λειμένα τῆς Νέας Ἠόρκης κατὰ τὰ ἔτη 1890, 1891 καὶ 1892.**

	1892		1891		1890	
	Γαλιόνα (l)	Κιλότα 1 ^η φιάλων	Γαλιόνα	Κιλότα 1 ^η φιάλων	Γαλιόνα	Κιλότα 1 ^η φιάλων
Καμπανίται	—	303,106	—	270,584	—	342,867
Βορδιὸ καὶ Βουργουνδίας	391,020	101,689	419,260	112,634	582,940	124,200
Οἴνοι Σέιτης	34,780	—	82,995	—	125,765	—
Γερμανικοὶ οἴνοι	964,080	99,869	1,010,320	88,545	1,121,960	79,766
Σιέρρυ (Sherry)	688,670	—	661,388	—	831,595	—
Μέλανες Ἰσπανίας	141,934	—	194,759	—	247,790	—
Πόρτον	84,600	—	92,943	—	111,787	—
Μαδέρα	4,182	—	3,751	—	9,126	—
Ἰταλικοὶ	154,730	71,579	84,850	34,100	100,490	42,800
Κονιάκ	167,369	35,754	168,679	37,263	250,603	52,149
Ῥώμιον Saint-Oroix	21,640	—	15,803	—	20,092	—
» Ἰαμαϊκῆς	35,840	—	32,441	—	59,424	—
Καλιφορνικοὶ (διὰ θαλάσσης)	4,298,567	—	4,268,487	—	3,608,610	—
Κονιάκ Καλιφορνίας	218,668	—	271,676	—	230,018	—

— **Ἀρωματίσεις οἴνου.** Εἰς τινὰ μέρη παρ' ἡμῖν ἀρωματίζονται οἱ οἴνοι τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀνθους τῆς ἀμπέλου. Τὸ μέσον τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ ὡς ἐξῆς: Γὰ ἀνθη συλλέγονται ὅταν ἦνε ἐντελῶς ἀνοικτά, δέκα δὲ περὶ τοῦ δράμια τοιοῦτων μωσχεύονται ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἐντὸς μιᾶς ὀκτῆς οἰνοπνεύματος 85 βαθμῶν, μεθ' ὃ τὸ οἰνόπνευμα

τοῦτο ἀποστάζεται. Ἐκατὸν δράμια ἐκ τοῦ ἀπισταγμένου οἰνοπνεύματος ἀρκοῦσι πρὸς ἀρωμάτισιν πεντήκοντα ὀκτάδων οἴνου.

— **Αἰ μωσχατάται σταφίῳες τῆς Σάμου,** αἱ ἄλλοτε χρησιμοποιούμεναι ἐν Ὀλλανδίᾳ πρὸς κατασκευὴν τοῦ περιωνύμου τῆς χώρας τυχῆς ὄξους, ἤδη χρησιμεύουσιν ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ πρὸς κατασκευὴν τοῦ βερμούτ.

— **Οἴνοποιεῖα κ. Τοῦλ ἐν Κεφαλληνίᾳ.** Ἀριστην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡμῖν τὸ οἰνοποιητικὸν κατάστημα καὶ τὰ προϊόντα τοῦ κ. Τοῦλ παρὰ τὸ Ἀργοστόλιον. Οἱ παρασκευαζόμενοι οἴνοι εἶνε μᾶλλον ἐπιδόρπιοι ἀλλ' ἄριστοι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν. Ὁ κ. Τοῦλ υἱὸς προσέφερεν ἡμῖν πρὸς δοκιμὴν οἶνον τοῦ 1839 (54 δηλαδὴ ἐτῶν) ἀγνότατον περιέχοντα 21° οἰνόπνευμα φυσικόν. Οἱ οἴνοι τοῦ κυρίου Τοῦλ ἐξοδεύονται ἅπαντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἰδίως εἰς Ἀμερικὴν καὶ Γερμανίαν. Ἀπὸ τινος ἤρχισε κατασκευάζων ὁ κ. Τοῦλ καὶ κονιάκ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

— **Οἴνοποιεῖα κ. Ἀγαπητοῦ ἐν Πάτραις.** Ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων εἶνε ὡσαύτως ὁ κ. Θ. Ἀγαπητός, ὅστις κατήρτισεν οἰνοποιεῖον ἐν Πάτραις ὑποσχόμενον πολλὰ. Ἐδοκιμάσαμεν πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἀποθήκαις αὐτοῦ οἴνων, τῶν παρασκευαζομένων ὑπὸ τοῦ οἰνοποιοῦ κ. Δουρὰν ἐπὶ τούτῳ μετακληθέντος ἐκ Γαλλίας εὐρομένῳ δ' αὐτοῦς ἀρίστους. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐκρίναμεν ὀρθὸν εἶνε ἡ ἀπόδοσις ὀνομάτων γαλλικῶν εἰς ἀρίστους πράγματι Ἑλληνικοὺς οἴνους.

— **Καταβάλλονται τέλη ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς κοινῶν οἴνων ἐν Γερμανίᾳ** 25 φρ. τὸ ἐκατόλλιτρον, ἐν Ἀγγλίᾳ 25 1/2 φρ. ἐν Αὐστρίᾳ 50 φρ. ἐν Ἰταλίᾳ 20 φρ. ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις 68 1/2 φρ. ἐν Ῥωσίᾳ 104 φρ.

— **Ἡ φυλλοξήρα ἐν Καμπανίᾳ τῆς Γαλλίας** ἐμφανισθεῖσα ἀπὸ τινος προξενεῖ μεγίστην ἀνησυχίαν, διότι οἱ καλύτεμοι ἀμπειλῶνες τῆς περιφερείας ταύτης ἦσαν οἱ μόνοι σχεδὸν ἀπρόσβλητοι τῆς Γαλλίας μέχρι τοῦδε. Ὅπως πρῶτον φάτως ἀνεκαλύφθησαν φυλλοξηρικοὶ κηλίδες ἐν Ανίζε.

(*) Γαλιόνιον ἀμερικανικόν—πρὸς λίτρα 3,78 ἢτοι ὀκτάδες 2 1/2 ὡς ἔγγιστα.

— Νέαι φυλλοξήραι καὶ κηλίδες ἀνεκαλύφθησαν παρὰ τὴν Βαρκελώνην τῆς Ἰσπανίας.

— Τὸ σκαθάρι, ἢ τοῦ ὀρειορρύγχου τῆς ἀμπέλου τῆ συμβουλῆ ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν καταπολεμεῖται λίαν ἐπιτυχῶς εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος (Ζάκυνθον, Ὀλυμπίαν κ.τ.λ.) διὰ τοῦ σπартσωματος ἢ πισηώματος, ὡς καλοῦσιν ἤδη αὐτὸ οἱ ἡμέτεροι ἀμπελοουργοί, κερὶ οὗ ἴδε «Ἑλλην. Γεωργίαν» 1885 σελ. 325 καὶ 1888 σελ. 155.

— Τὸ χάρισμα εἰσηχθὴ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἀπάντων σχεδὸν τῶν ἀμπελώνων τῆς παρὰ τὸν Πύργον Μπαρμπάσενας. Αἱ χαρασσομένοι ἀμπέλοι παράγουσι μὲν πλειότερον καρπὸν, ἀλλ' ὑψιότερον καὶ ὑδαρέστερον, οἱ ἰσχυροὶ δὲ κατασκευαζόμενοι οἶνοι διατηροῦνται δυσκόλως.

— Ἐπιχειρήματα διὰ διαλύσεως θεικτικῆς χαλκοῦ ἐγένοντο πέρυσιν εἰς Λεγαίνᾳ ὑπὸ τοῦ κτηματίου Ἰω. Μαστροβασίλη, ἀλλὰ μετὰ τὴν μετ' ἐπιτάσεως ἀνάπτυξιν τοῦ περνοσπόρου (τὴν 10ην Μαΐου 1892).

— Χρήσιμα φυκῶν πρὸς λέπρανσιν ἀματιέλων. Εὐχαρίστως ἐμάθομεν ἐν Κορώνῃ ὅτι τῆ συμβουλῆ μας ὁ κτηματίας κύριος Κ. Κυριακῆκος πρὸς λίπανσιν τῶν σταφιδάμπλων τῶν τοῦ χρησιμοποιεῖ λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐπιωφαλῶς τὰ φύκη ἀπὸ πενταετίας.

— Ἐπιτυχὴς καταστροφὴ τῆς ἀκρίδος, κατὰ τὸν κ. Κ. Γ. Βούρον, αἰληροῦμεν λίθητα 100 ὀκάδων ὕδατος κατὰ τὴν βράσιν τοῦ ὁποίου ρίπτομεν 25 ὀκάδας σόδα (ἐρυθρᾶς ἢν μεταχειρίζονται εἰς τὰ σαπωνοποιεῖα), ἢν ἀφίνομεν νὰ διαλυθῆ καλῶς. Ἐντὸς δ' ἑτέρου δοχείου ὕδατος διαλύομεν (σβύνομεν) 10 ὀκάδας ἀσβεστοῦ· ἀφοῦ δὲ πέσῃ ἡ ὑπερστάθμη (κατακαθίσῃ ἢ ἀσβεστός) ἀναμιγνύομεν τὸ ὕδωρ τοῦτο μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν 100 ὀκάδων μετὰ τὴν κατακάθισιν καὶ τοῦ μίγματος τούτου, καταβρέχομεν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ ὑγροῦ διὰ ποτιστηρίου τὸ μέρος εἰς ὃ αἱ ἀκρίδες εἶνε συνηγμέναι καὶ θνήσκουσι ταχύτατα. Ἡ δαπάνη εἶνε μικρά. Τὴν ἀνωτέρα

σχετικὴν μεταχειρισθῆς ὁ κ. Βούρος ἐν Ἀναβούτοις ἐπὶ 20 κερῶν τῆς αἰδέ σπερθείσαν ὑπὸ κλήρους ἐπιτυχίως.

(ἴδε τῆς «Νέας Ἑφημερίδος»).

— Ἡ ἀκρίς. Εἰς πλείστα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐνέσκηψεν ἡ ἀκρίς καὶ ἐφέτος, πάντῃ δὲ διετάθη ἡ ἐπιχειροῦν τοῦ ΒΡΕΟ νόμου περὶ καταδίωξης τῆς ἀκρίδος καὶ τῶν ἀρουραίων (Ἑλλην. Γεωργία κ. κ. σελ. 69). Ἐξ Ἀλγερίας ἀγγελλεται ὅτι ἡ ἀκρίς ἐνέσκηψε καὶ ἐφέτος ἐκεῖ ἐπὶ ἐπιπέδως 2,000,000 στρεμμάτων, καὶ ὅτι ἐνεκα τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους ἡ καταδίωξις ἀπαβαίνει ἀδύνατος. (Franco Agricole).

— Οἱ κόνικλοι ἐν Αὐστραλίᾳ. Πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Αὐστραλίᾳ οὐδεὶς κόνικλος ὑπῆρχεν, ἤδη δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ἀριθμοῦνται κατὰ μυριάδας. Ἡ ἀξία τῶν ὑπ' αὐτῶν καταστρεφόμενων κατ' ἔτος προϊόντων ἀνερχεται εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια. Ἡ διοίκησις τοῦ διαμερίσματος τῆς Βιक्टωρίας ὅπως προφυλάξῃ μέρος τῆς γῆρας ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν κόνικλων ἔστησε συρματοπλεκτὸν φράγμα ἐπὶ ἐκτάσει 220 χιλιομέτρων, κατὰ τὰ δύο δὲ τελευταῖα ἔτη ἐδάκνησε πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν πλέον τῶν 5,000,000 φράγκων, ἀλλ' ἀνευ σπουδαίου ἀποτελέσματος. Ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Νεας-Ὀυαλλίας ἐσηγήσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δεκαπέντε ἑκατομμύρια δερμάτων κόνικλων. — Ἡ μόνη ἐλπίς ἔγκειται εἰς τὰ ἀποτελέσματα ἐπιζωοτίας τινός, ἣτις παρατηρεῖται ἀπὸ τινος ἀναπτυχθεῖσα καὶ ἐξ ἧς ἀποθνήσκουσι καθ' ἑκάστην πολλοὶ κόνικλοι. (Sciences naturelles appliquées).

— Ἡ κόνικλος ἐν Φῶα. Ὁ Δήμαρχος Οἴας ἀγγέλλει ὅτι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου τοῦ ὑπάρχον ἀνεκθῆν ἰκανοὶ κόνικλοι, οἵτινες κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοσοῦτον ὑπερπολλαπλασιάσθησαν ὥστε φέρουσι πανωλεθρίαν εἰς τε τὰς εὐπέλους καὶ τοὺς δημητριακοὺς καρπούς. Ζητεῖ δὲ ὀδηγίαν περὶ τοῦ εὐχερεστεροῦ τρόπου πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν. Ὡς κατ' ἐπαναλήψιν ἐγράψαμεν ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Γεωργίᾳ» ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Αὐστραλίᾳ οἱ κόνικλοι πρόξενουσι μεγίστας καταστροφὰς εἰς τὰς σπορὰς καὶ τὰς φυτείας ἐν γένει ἐδοκιμάσθη-

σαν πάμπολλα μέσα πρὸς κατατροφήν τῶν ἐπιζημιῶν τῶν τρωκτικῶν, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὸ πρακτικώτερον εἶναι διὰ τῶν παγίδων καὶ τῶν κυνῶν θήρα αὐτῶν.

— **Καταπολέμησις τῶν ἀρουραίων ἐν Γαλλίᾳ.**
 Ὁ ὑπουργὸς τῆς γεωργίας ἐν Γαλλίᾳ δι' ἐφετεινῆς ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τοὺς νομαρχιακοὺς καθηγητὰς τῆς γεωργίας συμβουλεύει τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀρουραίων, οἵτινες προξενοῦσι σημαντικὰς ζημίας εἰς διάφορα διαμερίσματα τῆς Γαλλίας, τὴν χρῆσιν τοῦ ἀρσενικοῦ ἀναμεμιγμένου μετ' ἀλεύρου (4 μέρη ἀλεύρου καὶ ἓν μέρος ἀρσενικοῦ). Τοποθετεῖται δὲ τοῦτο ἐντὶ πηλίνων σωλῆνων διαμέτρου 3 ἑκατοστῶν. (L'Eleveur).

— **Ἡ ἀβάση τῆς Ἑλλάδος** ἀνέρχονται εἰς 8,300,000 στρέμματα ὡς ἔγγιστα, ἐξ ὧν 45% ἀπαρτίζουσι τὰ πλατύφυλλα καὶ αἱ δρῦς, 35% ἡ ἐλάτη καὶ 20% ἡ πιύκη. Ἐξ αὐτῶν 80% εἶνε δημόσια καὶ 20% ἰδιωτικά. Ἐκ τῶν 8,300,000 στρεμμάτων ἀναλογοῦσιν

Εἰς τοὺς νομοὺς Λαρίσσης, Τρικκάλων καὶ Ἄρτης		στρ.	2,200,000
Εἰς τὸν Νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας		»	1,210,000
»	» Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος	»	1,660,000
»	» Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας	»	430,000
»	» Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος	»	366,600
»	» Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας	»	319,000
»	» Ἀρκαδίας	»	618,700
»	» Μεσσηνίας	»	177,500
»	» Λακωνίας	»	588,200
»	» Εὐβοίας	»	630,000
Εἰς τοὺς Νομοὺς Κεφάληνιας, Κερκύρας, Κυκλάδας καὶ Ζακύνθου		»	100,000
			<hr/>
			8,300,000

(κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ Δασικοῦ Τμήματος).

— **Κατανάλωσις ὀηράματτος ἐν Ἡμαρσίαις.** Εἰς τὴν ἀγοράν τῶν Παρισίων τῷ 1891 κατηναλώθησαν 700,000 πέρδικες (ἐξ ὧν αἱ 400,000 προελθοῦσαι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ)

98,000 φασιανοί, 20,000 μπεκάσσαι, 145,000 ὄρνυγες καὶ 1,300,000 κίχλαι (ἐξ ὧν 1,100,000 προελθοῦσαι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ).

— **Ἐτερον μέσον πρὸς διατήρησιν τῶν ὠῶν** συμβουλεύουσι τὸ ἐξῆς. Τὰ ὠὰ, θερμὰ ἔτι ἐπιχρῶνται δι' ὀλίγου βουτύρου καὶ τίθενται ἐν κιβωτίῳ ἐστρωμένῳ δι' ἄμμου μετ' ὁ αἰχμηρὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω· οὕτω λέγεται ὅτι διατηροῦνται ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας δίχως ποσῶς ν' ἀλλοιωθῶσιν.

— **Εἰσαγωγή, παραγωγή καὶ κατανάλωσις μαλλινοῦ εἰς χιλιόγραμμια**

	Εἰσαγωγή	Παραγωγή	Κατανάλωσις
ἐν Γαλλίᾳ	135,173,000	56,536,000	191,709,000
ἐν Ἀγγλίᾳ	123,679,000	66,806,000	190,485,000
ἐν Ἡν. Πολιτ.	57,247,000	129,105,000	186,352,000
ἐν Γερμανίᾳ	119,443,000	24,867,000	144,310,000

— **Μακροβιότης γαλῆς.** Ὑπάρχει ἐν Holyhead τῆς Ἀγγλίας γαλῆ ἄγουσα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

— **Ἐν τῷ στομάχῳ γέροντος ἔππου εὐρέθη λίθος βάρους πλέον τῆς ὀκάς (τριῶν ἀγγλικῶν λιτρῶν).** Ὁ λίθος οὗτος ἦτο στρογγύλος καὶ εἶχε διάμετρον 36 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὁ ἵππος εἶχεν ἡλικίαν 24 ἐτῶν καὶ εἰργάζετο κανονικῶς δίχως νὰ παρουσιάσῃ ἀδιαθεσίαν τινὰ ἐπὶ δεκάεξ ὅλα ἔτη καθ' ἃ ἀνήκειν εἰς τὸν τελευταῖον κύριόν του. Μόνον ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του τὸ ζῶον προσεβλήθη ὑπὸ δυσπεψίας, προξενηθείσης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ λίθου, ἀλλ' ἡ κανονικὴ χώνευσις ταχέως ἐπανῆλθε. (Revue des Sciences naturelles appliquées)

— **Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν ὁ Paul de Gasparin,** υἱὸς τοῦ μεγάλου γεωπόνου Γασπαρίνου. Ἀκολουθήσας τὰ βήματα τοῦ πατρὸς του κατέγινεν ἰδιαζόντως εἰς τὸν κλάδον τῆς γεωργικῆς χημείας. Τὸ σύγγραμμά του περὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν ἐχρησίμευσεν ὡς βᾶσις καὶ ὁδηγὸς τῶν ἐρευνῶν περὶ τῆς σχέσεως τῆς συνθέσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ.

Ετήσιον κέρδος	1885	1886	1887	1888	1889	1890	1891	1892
Δ%	1,135,689.87	1,030,536.22	1,067,341.03	1,096,682.89	1,217,275.68	1,128,403.53	1,450,319.42	1,532,871.41
Δ%	177,092.21	155,517.35	170,977.50	178,756.31	182,711.59	156,190.83	152,484.41	118,406.61
Δ%	426,124.09	384,126.87	216,420.45	288,200.49	229,012.79	221,021.19	408,436.99	292,222.31
Δ%	11,110.29	15,582.36	15,041.81	23,236.80	21,292.56	25,151.54	26,150.22	22,011.41
Δ%	568,307.27	367,058.17	628,501.17	602,336.98	700,176.82	810,135.74	561,857.31	1,039,683.77
Δ%	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00	1,000,000.00

... Ημερών, Αλγερίας και πρὸς τὸν Ἰταλιανὸν ἀναφέρει ὅτι ἔθιστο παρὰ κυνηγετικῆν ἀσχολίαν καὶ κριδίον (μικρὸν ἀγρὸν ἀσπίδων) μίαν ἡμέραν, ἀφ' οὗ προ- ηγούμενος ἀπέκοψε τοὺς δύο χουλιδογυτὰς του. Ἡ σφύρα, δὲ καὶ κατ' ἐργασίαν δυση- ρεστήθη, ταχέως ἐπέλαθη ἀφήση τὸ κριδίον νὰ θη- λάσῃ. Ἐβήλασε δ' αὐτὸ καὶ τὸ παρέρχον πασαν πε- ριποίησιν καλῆς μητροῦ (L. Ellevour).

— Ἐκ τῶν ἀγρονομικῶν μαθημάτων ἀντιθέσιν γενεῶν. Ἡγορήθη ἐσχάτως ἐν Λον- δίνῳ ὡς ἀντι 67 γενεῶν, ἦτοι 2806 δραχμῶν ὡς ἐγ- γιστά. Ἀλλ' ἐπερόκειτο περὶ ὧν προϊστορικῆς πενήτου, τῆς μεγάλῃς Διουβριδος (Aeruginis maximum) τῆς εὐρισκομένης ἄλλοτε εἰς τὴν νῆσον Μαγδαλασκῆραν. Τὸ ὄν του τοῦτο ἔχει διήμετρον τριάκοντα πέντε ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τοιαῦτα δὲ ὡς ὑπάρχουσιν εἰς τὰ διάφορα μνημεῖα τριάκοντα μόνον.

— Ἀποτελεσματικὴ καὶ ἀποδοτικὴ Θεραπεία κατὰ τῶν καυμάτων. Τὰ

διὰ ζέοντος ὕδατος ἢ ἄλλως προξενούμενα καύματα ἐπὶ τοῦ δερματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων θεραπεύονται ἀσφα- λῶς καὶ ταχέως δι' ἐπιθέσειν ἀλοιφῆς συγκειμένης ἐξ ἴσων μερῶν νωποῦ ἀναλατίστου βουτύρου καὶ κρόκου αὐγοῦ κα- λῶς ἀναμεμιγμένων. Τὰ διὰ τῆς ἀλοιφῆς ταύτης ἐπιχοιόμενον καῦμα περιδένεται διὰ λωρίδος ὑψίσματος βαμβάκινου ἢ κά- λιον λινοῦ. Μέχρι πλήρους θεραπείας τῆς πληγῆς αὕτη ἐπι- χρίεται ἐκ νέου ὡς ἄκις ἀποξηραίνεται ἡ ἀλοιφή.

— Ἡ ἐφ' ἑαυτὴν οἴνοπαραγωγή τῆς Ἀλγερίας προμηνύεται μεγίστη, οἱ δὲ κτηματῖαι προδίδοντες ἐλλείψιν δοχείων ἤρχισαν ἀπὸ τοῦδε νὰ προσπαθῶσι σταφυλῆς, αἰ- τινες ἀπὸ τινῶν ἐκτὸν μεταφερόμεναι εἰς Γαλλίαν μεταποιῶν- ται εἰς οἶνον ἐκεῖ.

— Ἐξάγει εἴλαια ἐτησίως ἡ Ἑλβετία. Ἐλαιο- λαδα κυρίως ἐξ Ἰταλίας καὶ Γαλλίας περὶ τὰς ἐννέα χιλιάδας κεντάρια (78 ὀκάδων), ἐξ ὧν τὸ δέκατον περίπου εἰς φιάλας, τὰ δὲ ἐννέα δέκατα εἰς βυτία. Ἐκ τούτου προέρχεται ἐξ Ἰτα- λίας τὸ 58^ο/₁₀₀, ἐκ δὲ τοῦ ἐν φιάλαις τὸ δέκατον μόνον, τῶν ὑπε- λειπομένων 9^ο/₁₀₀ εἰσαγομένων ἐκ Γαλλίας. Τὰ γαλλικὰ εἰλαιό- λαδα τὰ εἰσαγόμενα εἰς Ἑλβετίαν ἔχουσιν ἐν συνόλῳ ἀξίαν 500,000 ὡς ἔγγιστα φράγκων, τὰ δὲ Ἰταλικὰ 700,000 φρ. Τὰ γαλλικὰ εἴλαια καταβάλλουσιν εἰσαγωγικὸν τέλος ἐν Ἑλ- βετίᾳ πέντε φράγκων κατὰ ἑκατόλιτρον ἐνῶ τὰ Ἰταλικὰ μό- νον ἓν φράγκον. Ἀλλ' ἐν Ἑλβετίᾳ, καὶ ἰδίως τῇ γερμανικῇ, γίνεται ὡσαύτως μεγάλη χρῆσις σησαμέλαιου πρὸς βρώσιν. Ἐκ τούτου τῷ 1891 εἰσήγαγεν αὕτη ἐκ Γαλλίας ποσὸν ἀξίας 1,900,000 φράγκων ἐκ δὲ Ἰταλίας ποσὸν ἀξίας 116,000 φράγκων. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων εἰσαγωγῶν.

— Ἡ ἀκρὴς ἐν Ἰταλίᾳ. Στίφη ἀκρίδων ἐνέσκη- ψαν περὶ τὸ Cagliari. Ἡ ἀγγέλλουσα τοῦτο Agricoltura e Industria agraria ἀναφέρει ὅτι τοσαύτη εἶνε ἡ κληθὺς αὐτῶν ὡστε καλύπτουσι κατὰ γράμμα τὸ ἔδαφος καὶ παρακωλύουσι τὴν κίνησιν τῶν ἀτραμαζῶν.

Ε Μ Π Ο Ρ Ι Κ Α

Οἴνοι ἐξωτικοὶ, ἐν Σέττη τῇ 27 Μαΐου.

Βαλεντίας	βαθμῶν 11—14	τὸ ἑκατολ.	22—26	φρ.
Βενικάρλου	» 12—14	»	23—26	»
Ἄραγόνος	» 12—14	»	24—28	»
Ἄλικάντης	» 12 1/2—14	»	24—31	»
Πριοράτου	» 14 1/2—15 1/2	»	40—42	»
Μαϊόρκας	» 9 1/2—11	»	15—18	»
» λευκός	» 10—10 1/2	»	20—23	»
Μοσχάτος Σάμου	14 1/2—15	»	40—42	»

Οἴνοι πρὸς ἀπόσταξιν πρὸς φρ. 1—1,10 κατὰ βαθμὸν οἴνο-
πνεύματος.

Τεμαὶ σταφίδων, ἐν Σέττη τῇ 27 Μαΐου.

Κορινθιακαὶ ἐκλεκταὶ	φρ.	45	τὰ 100	χιλγρ.
Θιρῶν ἐκλεκταὶ	»	28	»	»
» » ἄνευ βαστρίχων	»	29	»	»
Σάμου μαῦραι	»	34	»	»
Τσεσμέ	»	35	»	»
Καραβουρινού	»	35 1/2	»	»
Σουλτανίνας ἐκλεκταὶ	»	36	»	»

Θεῖον καὶ Θεικὸς χαλκός, ἐν Βορδῶ τῇ 27 Μαΐου.

Θεικὸς χαλκὸς ἄνευ ἐκπτώσεως	φρ.	49—50	τὰ 100	χιλγρ.
Θείου κόνις	»	16	»	»
Θείου ἄνθη	»	19	»	»